

Opozorilo: Neuradno prečiščeno besedilo predpisa predstavlja zgolj informativni delovni pripomoček, glede katerega organ ne jamči odškodninsko ali kako drugače.

Neuradno prečiščeno besedilo Zakona o davku na dodano vrednost obsega:

- Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06 z dne 16. 11. 2006),
- Zakon o spremembi Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1A (Uradni list RS, št. 33/09 z dne 30. 4. 2009),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1B (Uradni list RS, št. 85/09 z dne 30. 10. 2009),
- Zakon o davku na dodano vrednost – uradno prečiščeno besedilo – ZDDV-1-UPB2 (Uradni list RS, št. 10/10 z dne 12. 2. 2010),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. 85/10 z dne 29. 10. 2010),
- Zakon o davku na dodano vrednost – uradno prečiščeno besedilo – ZDDV-1-UPB3 (Uradni list RS, št. 13/11 z dne 28. 2. 2011),
- Zakon o dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1D (Uradni list RS, št. 18/11 z dne 15. 3. 2011),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1E (Uradni list RS, št. 78/11 z dne 5. 10. 2011),
- Zakon o spremembah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1F (Uradni list RS, št. 38/12 z dne 25. 5. 2012),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1G (Uradni list RS, št. 83/12 z dne 6. 11. 2012),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1H (Uradni list RS, št. 86/14 z dne 1. 12. 2014),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Uradni list RS, št. 90/15 z dne 27. 11. 2015),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1J (Uradni list RS, št. 77/18 z dne 30. 11. 2018),
- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1K (Uradni list RS, št. 59/19 z dne 4. 10. 2019).

ZAKON **o davku na dodano vrednost (ZDDV-1)**

(neuradno prečiščeno besedilo št. 13)

I. VSEBINA IN OBSEG ZAKONA

1. člen **(vsebina zakona)**

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2019/475 z dne 18. februarja 2019 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES glede vključitve italijanske občine Campione d'Italia in

italijanskih voda Luganskega jezera v carinsko območje Unije in v ozemeljsko uporabo Direktive 2008/118/ES (UL L št. 83 z dne 25. 3. 2019, str. 42), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);

- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom;
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije;
- »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije;
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:

a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:

- v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
- v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
- v Francoski republiki: francoska ozemlja iz 349. in prvega odstavka 355. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije;
- v Republiki Finski: Alandski otoki;
- v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;
- v Italijanski republiki: Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.

b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:

- v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
- v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
- v Italijanski republiki: Livigno.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;
- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

2. člen **(pripadnost DDV)**

Prihodki od DDV pripadajo proračunu Republike Slovenije.

3. člen **(predmet obdavčitve)**

(1) Predmet DDV so naslednje transakcije:

1. dobave blaga, ki jih davčni zavezanec oziroma zavezanka (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec) opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Slovenija) za plačilo;
2. pridobitve blaga znotraj Unije, ki jih na ozemlju Slovenije, opravi za plačilo:
 - a) davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če je prodajalec davčni zavezanec v drugi državi članici, ki v skladu z zakonodajo te države članice ni oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec in ga ne zajema ureditev iz tretjega, četrtega ali desetega odstavka 20. člena tega zakona;
 - b) v primeru pridobitve novih prevoznih sredstev, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona, ali katera koli druga oseba, ki ni davčni zavezanec;
 - c) v primeru pridobitve trošarinskih izdelkov, pri katerih nastane obveznost obračuna trošarine v Sloveniji v skladu z zakonom, ki ureja trošarine, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona;
3. opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo;
4. uvoz blaga.

(2) Za namene 2. b) točke prvega odstavka tega člena se za »prevozna sredstva« štejejo naslednja prevozna sredstva, namenjena za prevoz oseb ali blaga:

- kopenska motorna vozila s prostornino motorja nad 48 kubičnih centimetrov ali močjo motorja nad 7,2 kilovata;
- plovila, daljša od 7,5 metrov, razen plovil za plovbo na odprtem morju, ki prevažajo potnike za plačilo in plovil za namene opravljanja komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti ali za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov;
- zrakoplovi, katerih vzletna teža presega 1550 kilogramov, razen zrakoplovov, ki jih uporabljajo letalske družbe predvsem na mednarodnih poteh za plačilo.

(3) Prevozna sredstva iz drugega odstavka tega člena se štejejo za nova, če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:

- plovila in zrakoplovi so dobavljeni pred potekom treh mesecev po datumu, ko so bili prvič dani v uporabo, kopenska motorna vozila pa pred potekom šestih mesecev po datumu, ko so bila prvič dana v uporabo, in
- da s kopenskimi motornimi vozili ni prevoženih več kot 6000 kilometrov, s plovili ni preplutih več kot 100 ur in z zrakoplovi ni preletenih več kot 40 ur.

(4) Za namene 2.c) točke prvega odstavka tega člena se za »trošarinske izdelke« štejejo energenti, alkohol in alkoholne pijače ter tobačni izdelki, kot so določeni z veljavno zakonodajo Unije, ne pa tudi plin, dobavljen po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom.

4. člen **(transakcije, ki niso predmet obdavčitve)**

(1) Ne glede na 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, predmet DDV niso naslednje transakcije:

- a) pridobitev blaga, ki jo opravi davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če bi bila dobava takšnega blaga na ozemlju Slovenije oproščena v skladu s 53. členom ali točkami a) do d) prvega odstavka 54. člena tega zakona;
- b) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Unije, če prodajalec deluje kot obdavčljivi preprodajalec in je bilo to blago v državi članici, iz

- katere je bilo odposlano ali odpeljano, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine;
- c) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Unije, če je prodajalec tega blaga organizator prodaje na javni dražbi, in je bilo to blago v državi članici, iz katere je bilo odposlano ali odpeljano, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za prodajo na javni dražbi;
 - d) pridobitev blaga, razen blaga iz točk a) do c) in razen novih prevoznih sredstev ali trošarinskih izdelkov, ki jo opravi davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona za namene opravljanja dejavnosti kmetijstva in gozdarstva, ki se obdavčuje v skladu s posebno ureditvijo za kmete, ali davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga ali storitev, za katere nima pravice do odbitka DDV, ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec.

(2) Točka d) prvega odstavka tega člena se uporabi le, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

- a) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Unije v tekočem koledarskem letu ne preseže zneska 10.000 eurov in
- b) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Unije v preteklem koledarskem letu ni presegla zneska iz prejšnje točke.

(3) Znesek iz drugega odstavka tega člena pomeni skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Unije, brez DDV, ki ga je treba plačati ali je bil plačan za blago v državi članici, iz katere je bilo blago odposlano ali odpeljano.

(4) Ne glede na točko d) prvega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, odloči za obračunavanje DDV v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona. Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora izbiro vnaprej prijaviti Finančni upravi Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: davčni organ) in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu prijave.

II. DAVČNI ZAVEZANCI

5. člen (definicija)

(1) »Davčni zavezanec« je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

(2) »Ekonomska dejavnost« iz prvega odstavka tega člena obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

(3) Za davčnega zavezanca se poleg oseb iz prvega odstavka tega člena šteje tudi vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo, ki ga kupcu odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun na ozemlje Unije.

(4) Pogoj iz prvega odstavka tega člena, da se ekonomska dejavnost opravlja neodvisno, izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

(5) Državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava se ne štejejo za davčne zavezance v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organi oblasti, tudi če pobirajo takse, prispevke in druge dajatve ter plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami. Pri opravljanju dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčne zavezance v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi njihova obravnava, kot da niso davčni zavezanci, povzročila znatno izkrivljanje konkurence.

III. OBDAVČLJIVE TRANSAKCIJE

1. Dobava blaga

6. člen (splošno)

(1) »Dobava blaga« pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik.

(2) Za dobavo blaga se štejejo tudi:

- a) prenos lastninske pravice na blagu, proti plačilu odškodnine, na podlagi zakona ali odločbe državnega organa;
- b) dejanska izročitev blaga na podlagi pogodbe o najemu blaga za določeno obdobje ali o prodaji blaga z odloženim plačilom, ki določa, da se ob normalnem poteku dogodkov lastništvo prenese najpozneje ob plačilu zadnjega obroka;
- c) prenos blaga po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo.

(3) Električna energija, plin, energija za ogrevanje ali hlajenje in podobno se štejejo za blago.

7. člen (uporaba blaga za neposlovne namene)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, za zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih, brezplačna odtujitev tega blaga ali kakršnakoli uporaba blaga za druge namene, kot za namene opravljanja njegove dejavnosti, če je za to blago ali sestavine tega blaga izkoristil pravico do celotnega ali delnega odbitka DDV.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, ne šteje:

- a) brezplačno dajanje poslovnih vzorcev v razumnih količinah kupcem ali bodočim kupcem, če jih ti ne dajo v prodajo oziroma so v takšni obliki, da ni mogoče, da se prodajajo;
- b) dajanje daril manjših vrednosti v okviru opravljanja dejavnosti davčnega zavezanca, če se dajejo le občasno in če se ne dajejo istim osebam. Za darila manjših vrednosti se štejejo darila, pri katerih vrednost posameznega darila ne preseže 20 eurov.

8. člen (uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, sprememba namembnosti ter zadržanje blaga ob prenehanju opravljanja dejavnosti)

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se štejejo tudi naslednje transakcije:

- a) uporaba blaga, ki ga davčni zavezanec proizvede, zgradi, nabavi, predela ali uvozi v okviru opravljanja dejavnosti, za namene opravljanja njegove dejavnosti, če od takega blaga, če bi ga nabavil od drugega davčnega zavezanca, ne bi imel pravice do celotnega odbitka DDV;
- b) uporaba blaga s strani davčnega zavezanca za namene neobdavčljivih transakcij, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV pri pridobitvi ali pri uporabi blaga v skladu s prejšnjo točko;
- c) zadržanje blaga s strani davčnega zavezanca ali njegovih pravnih naslednikov (razen v primerih iz 10. člena tega zakona), ko preneha opravljati obdavčljivo ekonomsko dejavnost, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV pri pridobitvi ali pri uporabi blaga v skladu s točko a) tega člena.

9. člen **(prenos blaga v drugo državo članico)**

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico.

(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

- a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
- b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz desetega odstavka 20. člena tega zakona;
- c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;
- d) dobave plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanem s takim sistemom, dobave električne energije ali dobave energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja pod pogoji iz 22. člena tega zakona;
- e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53. in 54. člena tega zakona;
- f) opravljanja storitev, ki se nanašajo na cenitev blaga ali delo na njem, dejansko opravljenih na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po cenitvi ali opravljenem delu na njem vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;
- g)časne rabe tega blaga na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;
- h)časne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostivijo uvoznih dajatev.

(3) Če eden od pogojev iz drugega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni več izpolnjen.

9.a člen

(posebna ureditev skladiščenja na odpoklic)

(1) Ne glede na prejšnji člen se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, ne šteje prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, iz Slovenije v drugo državo članico, če se prenos opravi v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic v skladu s tem členom.

(2) Šteje se, da je prenos v drugo državo članico opravljen v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun odpošlje ali odpelje blago iz Slovenije v drugo državo članico z namenom, da to blago tam pozneje dobavi drugemu davčnemu zavezancu, na katerega v skladu s pogodbo med davčnima zavezancema preide pravica do razpolaganja z blagom kot lastnika,
- b) davčni zavezanec, ki odpošilja ali prevaža blago oziroma za račun katerega se odpošilja ali prevaža blago (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec – dobavitelj blaga), nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote v državi članici, v katero je blago odposlano ali odpeljano,
- c) davčni zavezanec, kateremu je namenjena dobava blaga (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec – prejemnik blaga), je identificiran za DDV v državi članici, v katero je blago odposlano ali odpeljano, njegova identiteta in identifikacijska številka za DDV, ki mu jo je dodelila ta država članica, pa sta v trenutku, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga, znani davčnemu zavezancu – dobavitelju blaga, in
- d) davčni zavezanec – dobavitelj blaga prenos blaga iz Slovenije v drugo državo članico evidentira v evidenci iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona, identiteto davčnega zavezanca – prejemnika blaga in njegovo identifikacijsko številko za DDV, ki mu jo je dodelila država članica, v katero se blago odpošilja ali prevaža, pa navede v rekapitulacijskem poročilu v skladu s četrtem odstavkom 90. člena tega zakona.

(3) Če so izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka in se pravica do razpolaganja z blagom kot lastnik prenese na davčnega zavezanca – prejemnika blaga v roku iz četrtega odstavka tega člena, se šteje, da je v trenutku prenosa pravice do razpolaganja z blagom kot lastnik na davčnega zavezanca – prejemnika blaga:

- a) davčni zavezanec – dobavitelj blaga v Sloveniji opravi oproščeno dobavo blaga v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona;
- b) davčni zavezanec – prejemnik blaga opravi pridobitev blaga znotraj Unije v državi članici, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano.

(4) Če v 12 mesecih po prihodu blaga v drugo državo članico v smislu prvega odstavka tega člena blago ni dobavljeno davčnemu zavezancu – prejemniku blaga iz c) točke drugega odstavka tega člena ali osebi iz šestega odstavka tega člena in če ne nastopi nobena od okoliščin iz sedmega do desetega odstavka tega člena, se šteje, da je bil na dan po izteku obdobja 12 mesecev opravljen prenos blaga v skladu z 9. členom tega zakona.

(5) Ne glede na prejšnji odstavek se šteje, da prenos v skladu z 9. členom tega zakona ni bil opravljen, če:

- a) pravica do razpolaganja z blagom kot lastnik ni bila prenesena in je bilo zato blago v roku iz prejšnjega odstavka vrnjeno v državo članico, iz katere je bilo odposlano ali odpeljano, in
- b) davčni zavezanec – dobavitelj blaga vračilo blaga iz prejšnje točke evidentira v evidenci iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona.

(6) Če davčnega zavezanca – prejemnika blaga iz c) točke drugega odstavka tega člena v roku iz četrtega odstavka tega člena kot prejemnik blaga nadomesti drug davčni zavezanec, se šteje, da prenos v skladu z 9. členom tega zakona v trenutku zamenjave prejemnika blaga ni bil opravljen, če:

- a) so izpolnjeni vsi drugi pogoji iz drugega odstavka tega člena in
- b) je davčni zavezanec – dobavitelj blaga iz b) točke drugega odstavka tega člena zamenjavo evidencial v evidenci iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona.

(7) Če v roku iz četrtega odstavka tega člena kateri koli od pogojev iz drugega oziroma šestega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bil prenos blaga v skladu z 9. členom tega zakona opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni bil več izpolnjen.

(8) Če se v roku iz četrtega odstavka tega člena blago dobavi kateri koli drugi osebi, razen davčnemu zavezancu – prejemniku blaga iz c) točke drugega odstavka tega člena ali davčnemu zavezancu iz šestega odstavka tega člena, se šteje, da pogoji iz drugega oziroma šestega odstavka tega člena tik pred to dobavo niso več izpolnjeni.

(9) Če se blago v roku iz četrtega odstavka tega člena ne vrne v Slovenijo, ampak odpošlje ali odpelje v drugo državo, se šteje, da pogoji iz drugega oziroma šestega odstavka tega člena, tik preden se tako odpošiljanje ali prevoz začne, niso več izpolnjeni.

(10) V primeru uničenja, izgube ali tatvine blaga se šteje, da pogoji iz drugega oziroma šestega odstavka tega člena niso več izpolnjeni na dan, ko je bilo blago dejansko uničeno, izgubljeno ali ukradeno, če tega dneva ni mogoče določiti, pa na dan, ko je bilo ugotovljeno, da je blago uničeno, izgubljeno ali ukradeno.

(11) Ta člen se smiselno uporablja tudi v primeru, če se ureditev skladiščenja na odpoklic izvaja v Sloveniji in je davčni zavezanec – dobavitelj blaga oseba s sedežem v drugi državi članici, davčni zavezanec – prejemnik blaga pa davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji.

10. člen (prenos podjetja)

(1) Pri prenosu podjetja ali dela podjetja na drugega davčnega zavezanca, ne glede na to, ali gre za odplačni ali neodplačni prenos ali kot vložek v podjetje, se šteje, da dobava blaga ni bila opravljena.

(2) V primeru iz prvega odstavka tega člena se za potrebe DDV prevzemnik šteje za pravnega naslednika prenosnika.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora prevzemnik, ki uporablja prevzeta sredstva za druge namene kot za tiste, za katere ima pravico do odbitka DDV, plačati DDV v skladu z določbami tega zakona, ki veljajo za obračun DDV od uporabe blaga in storitev za zasebne namene.

2. Pridobitev blaga znotraj Unije

11. člen (splošno)

(1) »Pridobitev blaga znotraj Unije« pomeni pridobitev pravice razpolaganja na premičninah, kot da bi bil pridobitelj lastnik, ki jih pridobitelju odpošlje ali odpelje v Slovenijo iz druge države članice prodajalec ali sam pridobitelj ali druga oseba za račun enega od njiju.

(2) Če je uvoznik blaga pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, in opravi pridobitev blaga znotraj Unije v drugi državi članici, ima pravico do vračila DDV, ki ga je plačala v zvezi z uvozom blaga v Slovenijo, če dokaže, da je bil obračunan DDV od pridobitve blaga znotraj Unije v namembni državi članici.

(3) Vračilo DDV iz drugega odstavka tega člena se izvrši na način, ki ga predpiše minister oziroma ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister, pristojen za finance), pristojna za finance.

12. člen **(transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitev blaga znotraj Unije)**

Za pridobitev blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki ga davčni zavezanec za namene svojega podjetja ali druga oseba za njegov račun odpošlje ali odpelje v Slovenijo iz druge države članice, na ozemlju katere je bilo blago izdelano, črpano, predelano, kupljeno, pridobljeno, ali kamor ga je davčni zavezanec uvozil v okviru opravljanja dejavnosti.

13. člen **(Nato)**

Za pridobitev blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo, se šteje tudi nabava blaga, ki ga oborožene sile države članice Severnoatlantske zveze uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja, ki ga niso pridobile pod splošnimi pravili obdavčevanja v Sloveniji, če pri uvozu tega blaga ne bi mogle uveljavljati oprostitve v skladu z 8. točko prvega odstavka 50. člena tega zakona.

3. Opravljanje storitev

14. člen **(splošno)**

(1) »Opravljanje storitev« pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga.

- (2) Opravljanje storitev lahko med drugim vključuje naslednje transakcije:
- a) odstop premoženjskih pravic;
 - b) obveznost opustitve dejanja ali dopustitve dejanja ali stanja;
 - c) opravljanje storitev na podlagi zakona ali odločbe državnega organa.

15. člen **(opravljanje storitev za neposlovne namene)**

Za opravljanje storitev za plačilo, se šteje tudi:

- a) uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, za zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali kakršnakoli uporaba za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV;
- b) opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi brezplačno za svoje zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti.

16. člen
(opravljanje storitev v svojem imenu in za račun druge osebe)

Kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu in za račun druge osebe, se šteje, da prejme in dobavi te storitve sam.

17. člen
(posebna določba)

Določbe 10. člena tega zakona se smiselno uporabljajo tudi za storitve.

4. Uvoz blaga

18. člen
(definicija)

Uvoz blaga pomeni:

1. vsak vnos blaga v Unijo, ki v skladu s carinskimi predpisi nima statusa blaga Unije ali blaga, ki je uvoženo iz tretje države, pa znotraj Unije ni sproščeno v prost promet v skladu s carinskimi predpisi;
2. vsak vnos drugega blaga, kot je blago iz prejšnje točke, v Unijo s tretjega ozemlja.

5. Kuponi

18.a člen
(definicija)

(1) Za namene tega zakona je »kupon« instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta.

(2) Vrste kuponov:

- a) »enonamenski kupon« pomeni kupon, za katerega sta ob njegovi izdaji znana kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon, in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitev;
- b) »večnamenski kupon« pomeni kupon, ki ni enonamenski kupon.

18.b člen
(enonamenski kuponi)

(1) Za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katero se kupon nanaša, se šteje vsak prenos enonamenskega kupona, ki ga opravi davčni zavezanec, ki deluje v svojem imenu. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za enonamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, se ne šteje za ločeno transakcijo.

(2) Če prenos enonamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki deluje v imenu drugega davčnega zavezanca, se šteje, da je dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, opravil davčni zavezanec, v imenu katerega davčni zavezanec deluje.

(3) Če dobavo blaga ali storitev opravi dobavitelj, ki ni davčni zavezanec, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon, se šteje, da je ta dobavitelj opravil dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, davčnemu zavezancu, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon.

18.c člen (večnamenski kuponi)

(1) Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za večnamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, je predmet DDV v skladu s 3. členom tega zakona, pri čemer vsak predhodni prenos tega večnamenskega kupona ni predmet DDV.

(2) Če prenos večnamenskega kupona opravi drug davčni zavezanec in ne davčni zavezanec, ki opravlja transakcijo, ki je predmet DDV v skladu s prejšnjim odstavkom, je vsako opravljanje storitev, ki jih je mogoče identificirati za storitve distribucije ali promocije, predmet DDV.

IV. KRAJ OBDAVČLJIVIH TRANSAKCIJ

1. Kraj dobave blaga

19. člen (dobava blaga brez prevoza)

Če se blago ne odpošilja ali prevaža, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava blaga.

20. člen (dobava blaga s prevozom)

(1) Kadar blago odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku.

(2) Kadar se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da je kraj dobave, ki jo opravi uvoznik, in kraj vsakršne nadaljnje dobave v državi članici uvoza blaga.

(3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena, se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz države članice, ki ni namembna država članica, kraj, kjer se blago nahaja, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobava blaga je opravljena za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, katerih pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV, ali za katerokoli drugo osebo, ki ni davčni zavezanec;
- b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega.

(4) Kadar je dobavljeno blago iz tretjega odstavka tega člena, odposlano ali odpeljeno s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga dobavitelj uvozi v drugo državo članico, kot je država članica kupca blaga, se šteje, da je bilo odposlano ali odpeljeno iz države članice uvoza.

(5) Tretji in četrti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, ki je v celoti odposlano ali odpeljeno v isto državo članico, če je to država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobavljeno blago niso trošarinski izdelki;
- b) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, opravljenih pod pogoji iz tretjega odstavka tega člena v tej državi članici v enem koledarskem letu ne presega zneska, ki ga določi ta država članica in je objavljen na spletni strani Evropske komisije;
- c) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, v tej državi članici tudi v predhodnem koledarskem letu ni preseгла predpisanega zneska.

(6) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz petega odstavka tega člena, lahko kraj take dobave določi v skladu s tretjim in četrtim odstavkom tega člena. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu priglasitve.

(7) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz druge države članice v Slovenijo, Slovenija, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega 35.000 eurov ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takih dobav Slovenija.

(8) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz Slovenije v drugo državo članico, ta država članica, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega znesek, ki ga določi ta država članica, ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takih dobav druga država članica.

(9) Določbe tretjega do šestega odstavka tega člena se ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo.

(10) Kadar blago, ki ga odpošlje ali prevaža dobavitelj, kupec ali tretja oseba, instalira ali montira dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, s poskusnim zagonom ali brez njega, se za kraj dobave šteje kraj, kjer je blago instalirano ali montirano.

(11) Davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga v druge države članice, pri katerih se kraj dobave blaga določi v skladu z osmim odstavkom tega člena, mora davčnemu organu najpozneje do 31. januarja leta po preteku leta, v katerem so opravljene te dobave, v elektronski obliki poročati o letnem prometu, ki ga je dosegel v posamezni državi članici, o obdobju poročanja in identifikacijski številki za DDV v namembni državi članici ter o datumu začetka oziroma konca identifikacije za DDV v tej državi članici.

20.a člen (zaporedne dobave)

(1) Če se isto blago dobavlja zaporedno in je to blago iz Slovenije odposlano ali odpeljeno v drugo državo članico, ali obratno, neposredno od prvega dobavitelja do zadnje stranke v verigi, se odpošiljanje ali prevoz za namene uveljavljanja oprostitve plačila DDV zaradi dobave v drugo državo članico pripiše samo dobavi, ki se opravi vmesnemu dobavitelju.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se odpošiljanje ali prevoz za namene iz prejšnjega odstavka pripiše dobavi blaga, ki jo opravi vmesni dobavitelj, če je vmesni dobavitelj svojemu dobavitelju sporočil identifikacijsko številko za DDV, ki mu jo je izdala Slovenija.

(3) Za namene tega člena »vmesni dobavitelj« pomeni dobavitelja v verigi, ki ni prvi dobavitelj in ki odpošilja ali prevaža blago oziroma za račun katerega se blago odpošilja ali prevaža.

21. člen

(dobava blaga na krovu plovil, zrakoplovov ali na vlakih)

(1) Če se dobava blaga opravi na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med delom prevoza potnikov v Uniji, se za kraj te dobave šteje kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena »del prevoza potnikov v Uniji« pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Unije opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, v katerem se prevoz potnikov konča.

(3) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne,« pomeni prvi predvideni kraj, v katerem bodo potniki znotraj Unije vstopili, po potrebi po delu poti zunaj Unije.

(4) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča,« pomeni zadnji predvideni kraj znotraj Unije, kjer potniki, ki so vstopili v Unijo, izstopijo, po potrebi pred postankom zunaj Unije.

(5) V primeru povratnega potovanja se povratna vožnja šteje za ločen prevoz.

22. člen

(dobava plina po sistemu za zemeljski plin, dobava električne energije in energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja in hlajenja)

(1) Pri dobavi plina, po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, dobavi električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja, davčnemu zavezancu preprodajalcu se za kraj dobave šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec preprodajalec sedež ali stalno poslovno enoto, za katero je blago dobavljeno, ali če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

(2) Za namene prejšnjega odstavka »davčni zavezanec preprodajalec« pomeni davčnega zavezanca, čigar osnovna dejavnost v zvezi z nabavo plina, električne energije, energije za ogrevanje ali hlajenje je preprodaja takega blaga in čigar lastna poraba tega blaga je neznatna.

(3) Pri dobavi plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, dobavi električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja, ki ni zajeta v

prvem odstavku tega člena, se za kraj dobave šteje kraj, kjer naročnik dejansko rabi in porabi plin, električno energijo ali energijo za ogrevanje ali hlajenje.

(4) Kadar naročnik iz prejšnjega odstavka ne porabi vsega ali dela plina, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje, se šteje, da je bilo neporabljeno blago rabljeno in porabljeno v kraju, kjer ima naročnik sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, za katero je blago dobavljeno. Če takega kraja ni, se šteje, da je naročnik blago rabil in porabil v kraju, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

2. Kraj pridobitve blaga znotraj Unije

23. člen (kraj pridobitve blaga znotraj Unije)

(1) Za kraj pridobitve blaga znotraj Unije se šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se konča odpošiljanje ali prevoz osebi, ki ga je pridobila.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se šteje, da je kraj pridobitve blaga znotraj Unije na ozemlju države članice, ki je izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero oseba, ki pridobiva blago, opravi to pridobitev, razen če dokaže, da je bila pridobitev blaga predmet DDV v drugi državi članici v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(3) Če je bila pridobitev blaga predmet DDV v skladu z drugim odstavkom tega člena in pozneje v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, se davčna osnova ustrezno zmanjša v državi članici, ki je izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero je pridobitelj opravil to pridobitev.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena se šteje, da je bila pridobitev blaga predmet DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, če pridobitelj:

- a) dokaže, da je opravil to pridobitev za namene poznejše dobave na ozemlju druge države članice, določene v skladu s prvim odstavkom tega člena, za katero je bil določen prejemnik blaga kot oseba, ki mora plačati DDV, in
- b) če je izpolnil obveznosti v zvezi s predložitvijo rekapitulacijskega poročila.

3. Kraj opravljanja storitev

3.1. Opredelitve

24. člen (opredelitev davčnega zavezanca za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev)

Za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev se za davčnega zavezanca šteje tudi:

- davčni zavezanec, ki opravlja tudi dejavnosti ali transakcije, ki v skladu s prvim odstavkom 3. člena tega zakona niso opredeljene kot obdavčljive dobave blaga ali storitev, in sicer za vse storitve, ki so mu bile opravljene;
- pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV.

3.2. Splošna pravila

25. člen **(splošna pravila)**

(1) Kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, je kraj, kjer ima ta davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti. Če so te storitve opravljene stalni poslovni enoti davčnega zavezanca, ki ni v kraju, kjer ima sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima ta davčni zavezanec stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno oziroma običajno prebivališče.

(2) Kraj opravljanja storitev, ki jih prejme oseba, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti. Če so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca, ki ni v kraju, kjer ima izvajalec sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno oziroma običajno prebivališče.

3.3. Posebna pravila

26. člen **(storitve posrednikov)**

Kraj opravljanja storitev, ki jih osebi, ki ni davčni zavezanec, opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, je kraj, kjer je v skladu s tem zakonom opravljena glavna transakcija.

27. člen **(storitve v zvezi z nepremičninami)**

Kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami, vključno s storitvami strokovnjakov in nepremičninskih posrednikov, nastanitvijo v hotelih ali podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kampiranju, dodeljevanjem pravic do uporabe nepremičnin in storitvami za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in podjetij, ki zagotavljajo nadzor na kraju samem, je kraj, kjer se nepremičnina nahaja.

28. člen **(opravljanje prevoza)**

(1) Kraj opravljanja prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

(2) Kraj opravljanja prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Unije, osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

(3) Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj začetka prevoza.

(4) »Prevoz blaga znotraj Unije« pomeni prevoz blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju dveh različnih držav članic.

(5) »Kraj začetka prevoza« pomeni kraj, kjer se prevoz blaga dejansko začne, ne glede na prevoženo razdaljo do kraja, kjer se blago nahaja, »namembni kraj« pa je kraj, kjer se prevoz blaga dejansko konča.

(6) DDV se ne obračunava za tisti del prevoza blaga znotraj Unije, ki se opravi osebam, ki niso davčni zavezanci in se nanaša na vodne poti, ki niso del ozemlja Unije.

29. člen

(storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, pomožne prevozne storitve ter cenitve in dela na premočninah)

(1) Kraj opravljanja storitev v zvezi z vstopninami za kulturne, umetnostne, športne, znanstvene, izobraževalne, zabavne ali podobne prireditve, kot so sejmi in razstave, vključno s pomožnimi storitvami, povezanimi z vstopninami, ki se opravijo davčnemu zavezancu, je kraj, kjer te prireditve dejansko potekajo.

(2) Kraj opravljanja storitev, vključno s pomožnimi, s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih ali podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanec, je kraj, kjer se te dejavnosti dejansko izvajajo.

(3) Kraj opravljanja pomožnih prevoznih storitev, kot so nakladanje, razkladanje, pretovarjanje in podobne dejavnosti, ter cenitve in delo na premočninah, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer so te storitve dejansko opravljene.

30. člen

(restavracijske storitve ter storitve cateringa)

Kraj opravljanja restavracijskih storitev ter storitev cateringa, razen storitev, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Unije, je kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo.

30.a člen

(restavracijske storitve ter storitve cateringa za potrošnje na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih)

(1) Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Unije, je kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

(2) Za namene prejšnjega odstavka »del prevoza potnikov znotraj Unije« pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Unije opravi med krajem, kjer se prevoz potnikov začne, in krajem, kjer se prevoz potnikov konča.

(3) »Kraj, kjer se prevoz potnikov začne« je prvi kraj v Uniji, kjer lahko potniki vstopijo v prevozno sredstvo, tudi po postanku zunaj Unije.

(4) »Kraj, kjer se prevoz potnikov konča« je zadnji kraj v Uniji, kjer lahko potniki, ki so vstopili znotraj Unije, izstopijo iz prevoznega sredstva, tudi pred postankom zunaj Unije.

(5) Pri povratnem potovanju se povratna pot šteje za ločen prevoz.

30.b člen (najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Kraj dajanja prevoznega sredstva v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima najemnik sedež, stalno oziroma običajno prebivališče.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek je kraj dajanja čolna za razvedrilo v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer je čoln za razvedrilo dejansko dan na razpolago najemniku, če izvajalec to storitev dejansko opravi s sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v tem kraju.

(4) Za namene tega člena »kratkoročni najem« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in pri plovilih v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.

30.c člen (telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) izvajalec ima sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in
- b) storitev je opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz prejšnje točke, in
- c) skupna vrednost opravljenih storitev iz prejšnje točke brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 eurov in tega zneska ni presegla niti v predhodnem koledarskem letu.

(4) Izvajalec, ki uporablja prejšnji odstavek, pošlje davčnemu organu poročilo o skupni vrednosti opravljenih storitev iz b) točke prejšnjega odstavka brez DDV v predhodnem koledarskem letu po posamezni državi članici in izjavo o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka v elektronski obliki do konca januarja tekočega leta.

(5) Kadar je v koledarskem letu presežen promet iz c) točke tretjega odstavka tega člena, se od takrat naprej za določitev kraja opravljene storitve po tem členu uporablja prvi odstavek tega člena.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena se lahko izvajalec storitve, ki izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka, odloči za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom tega člena. V tem primeru mora davčni zavezanec izbiro vnaprej priglasiti

davčnemu organu v elektronski obliki in uporabljati ta pravila najmanj v tekočem koledarskem letu ter dveh naslednjih koledarskih letih.

30.d člen

(opravljanje storitev osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije)

(1) Kraj opravljanja naslednjih storitev osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče zunaj Unije, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno oziroma običajno prebivališče:

- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
- b) storitve oglaševanja;
- c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov, računovodij in druge podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanja informacij;
- d) obveznosti v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo, v celoti ali deloma, poslovne dejavnosti ali pravice iz tega člena;
- e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
- f) storitve posredovanja osebja;
- g) storitve dajanja premoženja v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
- h) storitve zagotavljanja dostopa do sistema za zemeljski plin na ozemlju Unije ali do kateregakoli omrežja, povezanega s takim sistemom, do sistema električne energije ali omrežij daljinskega ogrevanja ali hlajenja ali prenos ali distribucija po teh sistemih ali omrežjih in opravljanje drugih s tem neposredno povezanih storitev.

30.e člen

(1) Minister, pristojen za finance, lahko z namenom izogibanja dvojnemu obdavčevanju, neobdavčevanju ali izkrivljanju konkurence določi, da se za storitve iz 25., 30.b, 30.c in 30.d člena tega zakona šteje, da je kraj opravljanja storitev, ki bi bil v skladu z navedenimi členi:

- v Sloveniji, zunaj Unije, če se te storitve dejansko uporabijo in uživajo zunaj Unije;
- zunaj Unije, v Sloveniji, če se storitve dejansko uporabijo in uživajo v Sloveniji.

4. Kraj uvoza blaga

31. člen (kraj uvoza blaga)

(1) Kraj uvoza blaga je država članica, na ozemlju katere je bilo blago vneseno v Unijo.

(2) Če je za blago iz 1. točke 18. člena tega zakona ob vnosu v Unijo začet eden od postopkov iz prvega odstavka 57. člena tega zakona, postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev ali zunanji tranzitni postopek, je ne glede na prvi odstavek tega člena kraj uvoza takega blaga v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki končajo.

(3) Če je za blago iz 2. točke 18. člena tega zakona ob vnosu v Unijo začet eden od postopkov iz tretjega ali četrtega odstavka 93. člena tega zakona, je ne glede na prvi odstavek tega člena kraj uvoza v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki končajo.

V. OBDAVČLJIVI DOGODEK IN OBVEZNOST OBRAČUNA DDV

32. člen (splošne določbe)

(1) »Obdavčljivi dogodek« pomeni dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji, potrebni za nastanek obveznosti obračuna DDV.

(2) »Obveznost obračuna DDV« nastane, ko ima davčni organ po zakonu pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, četudi je plačilo lahko odloženo.

33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

(3) Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(4) Zaporedne dobave blaga v obdobju daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane iz Slovenije v drugo državo članico in v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi ali prenese z oprostivijo DDV, se v skladu s pogoji iz 46. člena tega zakona štejejo za zaključene zadnji dan vsakega koledarskega meseca, dokler dobava ni končana.

(5) Če je plačilo izvršeno preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(6) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Prejšnji stavek se ne nanaša na storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, ali na dobave blaga ali prenose blaga iz osmega odstavka tega člena.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(8) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostivijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa, ali če račun ni bil izdan, 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(9) Drugi in peti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenose blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.

33.a člen (predplačila pri opravljanju dobav blaga in storitev po 76.a členu ZDDV-1)

(1) Davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV in je določen kot plačnik DDV na podlagi 76.a člena tega zakona, mora obračunati DDV tudi od danih predplačil na dan izvršitve predplačila.

(2) Za primere, ko je na podlagi prejšnjega odstavka DDV dolžna obračunati oseba, ki predplačilo da, prejemnik tega predplačila ni dolžan obračunati DDV po petem odstavku 33. člena tega zakona.

34. člen (pridobitev blaga znotraj Unije)

(1) Obdavčljivi dogodek nastane, ko je opravljena pridobitev blaga znotraj Unije. Šteje se, da je bila pridobitev blaga znotraj Unije opravljena, kadar se za dobavo podobnega blaga šteje, da je bila opravljena na ozemlju Slovenije.

(2) Pri pridobitvah blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane na dan izdaje računa. Če račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(3) **(črtan)**

35. člen (uvoz blaga)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago uvoženo.

(2) Če je za blago ob vnosu v Unijo začet eden od postopkov iz drugega in tretjega odstavka 31. člena tega zakona, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko se za to blago ti postopki končajo.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena nastane obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna DDV za uvoženo blago, ki je zavezano carini, kmetijskim prelevmanom ali dajatvam z enakim učinkom, določenim v okviru skupne politike Unije, takrat, ko nastane obdavčljiv dogodek za te dajatve in s tem obveznost obračuna teh dajatev.

(4) Za blago, ki ni zavezano plačilu katerihkoli dajatev iz drugega odstavka tega člena, nastane obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV takrat, ko bi v skladu s carinskimi predpisi nastala obveznost za obračun carine, če bi bila predpisana.

VI. DAVČNA OSNOVA

36. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Pri dobavah blaga ali storitev davčna osnova vključuje vse, kar predstavlja plačilo (v denarju, v stvareh ali v storitvah), ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od kupca, naročnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takih dobav, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(2) Pri dobavah blaga iz 7. in 8. člena tega zakona, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku uporabe, razpolaganja ali zadržanja blaga.

(3) Pri opravljenih storitvah iz 15. člena tega zakona davčno osnovo sestavljajo celotni stroški davčnega zavezanca za opravljene storitve.

(4) Pri dobavah blaga v obliki prenosa blaga v drugo državo članico, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku prenosa.

(5) V davčno osnovo se všttevajo, če že niso všteti:

- a) trošarine in drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih dobavitelj ali izvajalec zaračuna kupcu oziroma naročniku storitve.

(6) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in obračunani v trenutku dobave;
- c) zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika in jih vodi v svojem knjigovodstvu kot prehodne postavke. Davčni zavezanec mora zagotoviti dokazila o dejanskem znesku teh izdatkov in ne sme odbiti morebiti zaračunanega DDV od teh transakcij.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev, ki jo opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, je davčna osnova vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo prejemnik blaga oziroma storitev moral izvršiti dobavitelju.

(8) Če plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev preseže znesek, do katerega bi bil davčni zavezanec upravičen, je davčna osnova prejeto plačilo, v katero ni vključen DDV.

(9) Ne glede na prvi odstavek tega člena je davčna osnova za dobavo blaga ali storitev v zvezi z večnamenskim kuponom enaka plačilu, plačanemu za kupon, oziroma če ni teh informacij, denarni vrednosti, ki je navedena na samem večnamenskem kuponu, ali v pripadajoči dokumentaciji, zmanjšani za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali storitve.

36.a člen (tržna vrednost)

(1) Ne glede na določbe prejšnjega člena je pri dobavah blaga ali storitev, ki se opravijo med povezanimi osebami, davčna osnova enaka tržni vrednosti, če je plačilo za dobavo:

- nižje od tržne vrednosti in naročnik nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66., 74. in 74.i členom tega zakona;

- nižje od tržne vrednosti in dobavitelj te dobave nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66., 74. in 74.i členom tega zakona ter za dobavo velja oprostitvev po prvem odstavku 42. člena, 44. členu in drugem odstavku 49. člena tega zakona;
- višje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66., 74. in 74.i členom tega zakona.

(2) Za namene tega člena so povezane osebe, osebe iz petega odstavka 94. člena tega zakona.

(3) Tržna vrednost iz prvega odstavka tega člena pomeni celoten znesek, ki bi ga kupec ali naročnik v trenutku pridobitve blaga ali storitve pod pogoji lojalne konkurence moral plačati neodvisnemu dobavitelju ali izvajalcu za primerljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije.

(4) Če primerljive dobave blaga ali storitev iz prejšnjega odstavka ni mogoče ugotoviti, pomeni tržna vrednost:

- v zvezi z blagom znesek, ki ni manjši od nabavne cene blaga ali podobnega blaga, ali če ni nabavne cene, od lastne cene, ki se določi v trenutku dobave;
- v zvezi s storitvami znesek, ki ni manjši od celotnih stroškov, ki jih mora davčni zavezanec plačati za opravljene storitve.

37. člen (pridobitev blaga znotraj Unije)

(1) Pri pridobitvi blaga znotraj Unije se davčna osnova določi na podlagi istih elementov, kot se uporabljajo v skladu s 36. členom tega zakona za dobave enakega blaga na ozemlju Slovenije. Pri transakcijah, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije iz 12. in 13. člena tega zakona, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku dobave.

(2) V skladu s točko a) petega odstavka 36. člena tega zakona se v davčno osnovo vključi trošarina, ki jo dolguje ali jo je plačala oseba, ki je znotraj Unije pridobila trošarinski izdelek. Če je po opravljeni pridobitvi blaga znotraj Unije kupcu vrnjena trošarina, ki jo je plačal v državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga začel, se davčna osnova ustrezno zmanjša.

38. člen (uvoz blaga)

(1) Davčna osnova pri uvozu blaga je carinska vrednost, določena v skladu z veljavnimi carinskimi predpisi Unije.

(2) V davčno osnovo iz prvega in petega odstavka tega člena se všttevajo, če niso že všteti:

- a) trošarine in drugi davki, prelevmani in druge dajatve, ki se plačajo zunaj države članice uvoza, in tiste, ki se plačajo zaradi uvoza, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki nastanejo do prvega namembnega kraja na ozemlju države članice uvoza, kot tudi postranski stroški, ki nastanejo pri prevozu v drug namembni kraj na ozemlju Unije, če je ta kraj znan v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(3) »Prvi namembni kraj« iz točke b) drugega odstavka tega člena pomeni kraj, naveden na tovrnem listu ali drugem dokumentu, s katerim se blago uvozi v državo

članico uvoza. Če tak kraj ni naveden, se za prvi namembni kraj šteje kraj prvega pretovora blaga v državi članici uvoza.

(4) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in obračunani v trenutku uvoza.

(5) Pri ponovnem uvozu blaga, ki je bilo začasno izvoženo iz Unije na oplemenitenje na podlagi pogodbe o oplemenitenju, potem, ko je bilo zunaj Unije popravljeno, predelano, obdelano oziroma obnovljeno za račun izvoznika, je davčna osnova vrednost popravila, predelave, obdelave oziroma obnove, če je prejemnik blaga oseba, ki je začasno izvozila blago. V ostalih primerih je davčna osnova določena v skladu s prvim odstavkom tega člena.

39. člen (druge določbe)

(1) V davčno osnovo se ne všttevajo stroški vračljive embalaže, ki se pri dobavitelju blaga v vračljivi embalaži vodijo evidenčno.

(2) Pri preklicu naročila, vračilu ali znižanju cene po opravljeni dobavi se davčna osnova ustrezno zmanjša. Davčni zavezanec lahko popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če pisno obvesti kupca o znesku DDV, za katerega kupec nima pravice do odbitka.

(3) Davčni zavezanec lahko tudi popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča o zaključenem stečajnem postopku ali o uspešno zaključenem postopku prisilne poravnave ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti. Na enak način lahko ravna tudi davčni zavezanec, ki pridobi pravnomočni sklep sodišča o ustavitvi izvršilnega postopka oziroma drugo listino, iz katere je razvidno, da v zaključenem izvršilnem postopku ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ter davčni zavezanec, ki ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ker je bil dolžnik izbrisan iz sodnega registra oziroma drugih ustreznih registrov ali predpisanih evidenc. Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s tem odstavkom, mora od prejetega zneska obračunati DDV.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek lahko davčni zavezanec popravi (zmanjša) znesek obračunanega in neplačanega DDV od vseh priznanih terjatev, ki jih je prijavil v postopku prisilne poravnave oziroma stečajnem postopku.

(5) Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s prejšnjim odstavkom, mora od prejetega zneska obračunati DDV.

(6) Če so elementi za določitev davčne osnove pri uvozu blaga izraženi v tuji valuti, se menjalni tečaj določi v skladu s predpisi Unije za izračun carinske vrednosti blaga.

(7) Če je vrednost, ki je podlaga za določitev davčne osnove, razen pri uvozu blaga, določena v tuji valuti, se za preračun te vrednosti v domačo valuto upošteva referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki velja na dan nastanka davčne obveznosti in ga objavlja Banka Slovenije.

(8) Minister, pristojen za finance, lahko določi poenostavitve glede preračuna vrednosti tuje valute v domačo valuto v skladu s prejšnjim odstavkom.

VII. STOPNJA DDV

40. člen (uporaba stopnje)

(1) DDV se obračunava po stopnji, ki velja v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava po stopnji, ki velja ob nastanku obveznosti obračuna DDV, v naslednjih primerih:

- a) v primerih iz petega odstavka 33. člena tega zakona;
- b) v primeru pridobitve blaga znotraj Unije;
- c) v primerih uvoza blaga iz tretjega in četrtega odstavka 35. člena tega zakona.

(3) Stopnja, ki se uporablja za pridobitev blaga znotraj Unije, je stopnja, ki se uporablja za dobavo enakega blaga na ozemlju Slovenije.

41. člen (stopnja DDV)

(1) DDV se obračunava in plačuje po splošni stopnji 22% od davčne osnove in je enaka za dobavo blaga in storitev.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava in plačuje po nižji stopnji 9,5% od davčne osnove za dobave blaga in storitev iz Priloge I, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del.

VIII. OPROSTITVE DDV

1. Oprostitev za določene dejavnosti, ki so v javnem interesu

42. člen (oproščene dejavnosti v javnem interesu)

(1) Plačila DDV so oproščeni:

1. bolnišnična in izvenbolnišnična zdravstvena oskrba in z njo neposredno povezane dejavnosti, ki jih kot javno službo opravljajo javni zdravstveni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije;
2. zdravstvena oskrba, ki jo zdravstveni delavci opravljajo v okviru samostojne zdravstvene dejavnosti;
3. oskrba s krvjo in krvnimi pripravki, materinim mlekom ter človeškimi organi za presajanje;
4. storitve zobnih tehnikov in zobna protetika, ki jo izdelava zobni tehnik oziroma zobozdravnik;
5. storitve, ki jih za svoje člane opravljajo neodvisne skupine oseb, katerih dejavnosti so oproščene plačila DDV ali so neobdavčljive, in so neposredno namenjene za opravljanje njihove dejavnosti, če te skupine od svojih članov zahtevajo le plačilo

njihovega deleža skupnih stroškov in ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;

6. socialno varstvene storitve, vključno s storitvami domov za starejše, in dobava blaga, ki je z njimi neposredno povezana, ki jih kot javno službo opravljajo javni socialno varstveni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije ali, ki jih opravljajo druge nepridobitne organizacije, ki se po predpisih štejejo za dobrodelne, invalidske organizacije ali organizacije za samopomoč;
7. storitve varstva otrok in mladostnikov ter dobava blaga in storitev, ki je z njimi neposredno povezana, ki jih kot javno službo opravljajo javni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije ali druge organizacije, ki se po predpisih štejejo za dobrodelne organizacije;
8. predšolska vzgoja, šolsko izobraževanje, poklicno usposabljanje in prekvalifikacije, vključno z dobavami blaga in storitev, ki so neposredno povezane z vzgojo in izobraževanjem, poklicnim usposabljanjem oziroma prekvalifikacijami, ki jih v skladu s predpisi opravljajo javni zavodi ali druge organizacije, pod pogoji, predpisanimi za opravljanje teh storitev, če ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;
9. zasebno poučevanje, ki ga opravljajo osebe, ki izpolnjujejo predpisane pogoje za učitelja v javni šoli, in se nanaša na šolsko izobraževanje;
10. zagotavljanje osebja s strani verskih skupnosti ali filozofskih združenj za namene iz 1., 6., 7. in 8. točke tega člena, z namenom zadovoljevanja duhovnih potreb;
11. storitve, ki jih svojim članom kot povračilo za članarino, določeno v skladu z njihovimi pravili, opravijo nepridobitne organizacije s cilji politične, sindikalne, verske, rodoljubne, filozofske, humanitarne ali državljanske narave, in dobava blaga, ki je neposredno povezana s temi storitvami, če ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;
12. storitve, neposredno povezane s športom ali športno vzgojo, ki jih nepridobitne organizacije nudijo osebam, ki se ukvarjajo s športom ali se udeležujejo športne vzgoje;
13. kulturne storitve in z njimi neposredno povezano blago, ki jih opravljajo javni zavodi in druge, od države priznane kulturne institucije;
14. dobava blaga in storitev s strani organizacij, katerih dejavnosti so oproščene plačila DDV v skladu s 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točko tega odstavka, v zvezi z dogodki za zbiranje denarnih sredstev, ki jih te organizacije organizirajo priložnostno ter izključno v svojo lastno korist, in ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;
15. reševalni prevozi bolnih ali poškodovanih oseb v, za te namene, posebej prirejenih vozilih in plovilih, ki jih upravljajo pooblaščen osebe;
16. prispevek za opravljanje radijske in televizijske dejavnosti po zakonu, ki ureja RTV Slovenije;
17. izvajanje univerzalne poštne storitve, v celoti ali delno, kot je opredeljena v zakonu, ki ureja poštne storitve, ter dobava blaga, ki je z njo neposredno povezana. Oprostitev se ne nanaša na storitve in z njimi neposredno povezane dobave blaga, ki jih izvajalci univerzalne poštne storitve opravijo v skladu s pogoji, o katerih je bilo z uporabniki teh storitev posebej dogovorjeno.

(2) Dobava blaga in storitev ni oproščena plačila DDV v skladu s 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točko prvega odstavka tega člena, če:

- ni nujna za transakcije, ki so oproščene plačila DDV oziroma je oproščene dejavnosti mogoče opravljati brez te dobave, ali
- je osnovni namen dobave, da organizacija pridobi dodaten prihodek z opravljanjem transakcij, ki neposredno konkurirajo transakcijam davčnih zavezancev, ki obračunavajo DDV.

43. člen

(oprostitve za določene dejavnosti v javnem interesu, ki jih opravijo osebe, ki niso osebe javnega prava)

(1) Dobave blaga in storitev, za katere je oprostitev DDV določena v 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena tega zakona, so oproščene plačila DDV tudi, če jih opravijo osebe, ki niso osebe javnega prava, če je v vsakem posameznem primeru dobave izpolnjen eden ali več naslednjih pogojev:

- njihov cilj ni doseganje dobička, če pa dobiček vseeno dosežejo, ga ne smejo razdeliti, temveč ga morajo nameniti za nadaljnje opravljanje ali izboljšanje storitev;
- jih upravljajo in vodijo večinoma prostovoljci, ki sami ali preko drugih oseb niso posredno ali neposredno udeleženi v rezultatih teh dejavnosti;
- zaračunavajo cene, ki jih odobrijo pristojni organi, ali cene, ki niso višje od takšnih odobrenih cen, ali za storitve, za katere ni potrebna odobritev cen, cene, ki so nižje, kot jih za podobne storitve zaračunavajo davčni zavezanci, ki obračunavajo DDV;
- ni verjetno, da oprostitev DDV za te storitve izkrivlja konkurenco, na primer postavlja v slabši položaj davčne zavezance, ki obračunavajo DDV.

(2) Osebe iz prvega odstavka tega člena lahko uveljavljajo oprostitev plačila DDV na podlagi predhodne priglasitve, ki jo predložijo davčnemu organu v elektronski obliki.

2. Oprostitve za določene druge dejavnosti

44. člen (druge oproščene dejavnosti)

Plačila DDV so oproščene tudi naslednje transakcije:

1. zavarovalne in pozavarovalne transakcije, vključno s povezanimi storitvami zavarovalnih posrednikov in zastopnikov;
2. najem oziroma zakup nepremičnin (vključno z leasingom), razen:
 - nastanitvev v hotelih ali podobnih nastanitvenih zmogljivostih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kampiranju;
 - dajanja v najem garaž in površin za parkiranje vozil;
 - dajanja v najem trajno instalirane opreme in strojev;
 - najema sefov;
3. dobava blaga, ki se je v celoti uporabljalo za namene oproščenih dejavnosti oziroma transakcij iz 42. člena tega zakona in tega člena, če davčni zavezanec ni imel pravice do odbitka vstopnega DDV za to blago, ali blaga, pri pridobitvi oziroma uporabi katerega ni imel pravice do odbitka DDV v skladu s 66. členom tega zakona;
4. finančne transakcije, in sicer:
 - a) dajanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki in posredovanje pri sklepanju teh poslov ter upravljanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki, ko te storitve opravlja kreditodajalec oziroma posojilodajalec;
 - b) izdajanje kreditnih garancij in drugih denarnih jamstev ter upravljanje kreditnih garancij s strani kreditodajalca;
 - c) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z depoziti in tekočimi oziroma transakcijskimi računi, plačili, nakazili, dolgovi, čeki in drugimi plačilnimi instrumenti, razen izterjave dolgov in factoringa;
 - d) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z valuto, bankovci in kovanci, ki so zakonito plačilno sredstvo, razen bankovcev in kovancev, katerih prodajna cena je določena na podlagi njihove vrednosti kot zbirateljskega predmeta ali na podlagi vrednosti kovine, iz katere so izdelani;
 - e) transakcije, vključno s posredovanjem (razen upravljanja, hrambe, investicijskega svetovanja in storitev v zvezi s prevzemi), z delnicami, deleži v podjetjih ali

- združenjih, obveznicami in drugimi vrednostnimi papirji, razen z dokumenti o lastninski pravici na blagu in pravicami in deleži;
- f) upravljanje investicijskih skladov;
5. dobava kolkov, poštnih znamk po nominalni vrednosti, ki se uporabljajo za poštno storitve na ozemlju Slovenije ter drugih podobnih znamk;
 6. igre na srečo;
 7. dobava objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni, razen če je dobava opravljena, preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni oziroma uporabljeni, ali če je dobava opravljena, preden potečeta dve leti od začetka prve uporabe oziroma prve vselitve;
 8. dobava zemljišč, razen stavbnih zemljišč;
 9. dobava zlata Banki Slovenije.

45. člen

(pravica do izbire za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami)

(1) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije, za katere je oprostitev DDV določena v 2., 7. in 8. točki 44. člena tega zakona, se lahko dogovori z najemnikom, zakupnikom, leasingojemalcem oziroma kupcem nepremičnine – davčnim zavezancem, ki ima pravico do odbitka celotnega DDV, da bo od navedenih transakcij, ki bi morale biti oproščene plačila DDV, obračunal DDV po predpisani stopnji.

(2) Davčna zavezanca morata na zahtevo davčnega organa dokazati obstoj pisnega dogovora o obdavčitvi transakcije v zvezi z nepremičnino, sklenjenega za namene prvega odstavka tega člena pred opravljeno dobavo.

3. Oprostitve za transakcije znotraj Unije

46. člen

(oprostitve v zvezi z dobavami blaga)

Plačila DDV so oproščene:

1. dobave blaga, ki ga prodajalec ali oseba, ki pridobi blago, ali druga oseba za njun račun odpošlje ali odpelje z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - a) blago se dobavi drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ki deluje kot taka v drugi državi članici,
 - b) davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, kateremu se dobavi blago, je identificiran za DDV v drugi državi članici in je to identifikacijsko številko za DDV sporočil dobavitelju, in
 - c) davčni zavezanec, ki je dobavil blago v drugo državo članico, je predložil rekapitulacijsko poročilo v skladu s prvim in četrtem odstavkom 90. člena in 92. členom tega zakona, v katero je vključil tudi popolne in pravilne podatke v skladu z drugim in tretjim odstavkom 90. člena tega zakona v zvezi z dobavo iz te točke. Izjemoma lahko davčni organ dovoli uveljavitev oprostitve tudi, če je davčni zavezanec opustil obveznost iz te točke in neizpolnjevanje oziroma zamudo pri izpolnitvi svoje obveznosti utemeljil z opravičljivimi razlogi, hkrati pa tudi predložil manjkajoče podatke oziroma dokumente;
2. dobave novih prevoznih sredstev, ki jih odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV, ali katerikoli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

3. dobave trošarinskih izdelkov, ki jih odpošlje ali odpelje prodajalec, kupec ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Unije, razen trošarinskih izdelkov, niso predmet DDV, če je za odpošiljanje ali prevoz izdelkov izdan spremni dokument, trošarina plačana v Sloveniji in zavarovano njeno plačilo v namembni državi članici v skladu s predpisi, ki urejajo trošarine;
4. dobave blaga v obliki prenosa blaga v smislu 9. člena tega zakona v drugo državo članico, za katere bi se priznavale oprostitev v skladu s 1. do 3. točko tega člena, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.

47. člen **(dobave blaga, za katere ne velja oprostitev)**

(1) Oprostitev iz 1. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave blaga, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki so oproščeni obračunavanja DDV v skladu s 94. členom tega zakona, ter na dobave blaga, ki se opravijo za davčne zavezance ali pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV.

(2) Oprostitev iz 3. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave trošarinskih izdelkov, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki so oproščeni obračunavanja DDV v skladu s 94. členom tega zakona.

(3) Oprostitev iz 1. in 3. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave blaga, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine ali posebno ureditvijo za prodaje na javni dražbi.

48. člen **(oprostitve pri pridobitvah blaga znotraj Unije)**

- (1) Plačila DDV je oproščena pridobitev blaga znotraj Unije:
- a) katerega dobava bi bila, če bi jo opravil davčni zavezanec v Sloveniji, v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
 - b) katerega uvoz bi bil v vsakem primeru oproščen plačila DDV v skladu s 1., 2., 3. in 5. do 12. točko prvega odstavka 50. člena tega zakona;
 - c) pri katerem bi v skladu s 74. členom tega zakona oseba, ki pridobi blago, v vsakem primeru imela pravico do vračila celotnega DDV, dolgovanega na podlagi 2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(2) Od pridobitve blaga znotraj Unije, ki je v skladu s prvim odstavkom 23. člena tega zakona opravljena na ozemlju Slovenije, se DDV ne obračuna, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) pridobitev blaga opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, vendar je identificiran za DDV v drugi državi članici;
- b) pridobitev blaga je opravljena za namene nadaljnje dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec iz točke a) tega odstavka na ozemlju Slovenije;
- c) blago, ki ga davčni zavezanec iz točke a) tako pridobi, se neposredno odpošlje ali odpelje iz druge države članice, kot je država, v kateri je identificiran za DDV, in je namenjeno osebi, ki je prejemnik nadaljnje dobave;
- d) prejemnik nadaljnje dobave blaga je davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, vendar je identificirana za DDV v Sloveniji, in

- e) od nadaljnje dobave blaga, ki jo na ozemlju Slovenije opravi davčni zavezanec iz točke a) tega odstavka, mora, v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačati DDV prejemnik blaga.

49. člen (oprostitve za določene prevozne storitve)

(1) Plačila DDV so oproščene prevozne storitve znotraj Unije pri pošiljanju ali prevozu blaga na otoke, ki so del avtonomnega področja Azorov in Madeire, ali z njih, kot tudi pošiljanje ali prevoz blaga med temi otoki.

(2) Plačila DDV je oproščen tudi mednarodni prevoz potnikov, razen mednarodnega cestnega prometa.

4. Oprostitve pri uvozu

50. člen (oproščene transakcije)

- (1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:
1. sprostitev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
 2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;
 3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, za katerega bi se lahko uporabila oprostitve iz 2. točke tega člena;
 4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;
 5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
 6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;
 - 6.a uvoz blaga s strani Evropske unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske centralne banke, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
 7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij, ki niso navedene v prejšnji točki, in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
 8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
 9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;
 10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;
 11. uvoz plina po sistemu za zemeljski plin ali po kateremkoli omrežju, povezanem s takim sistemom, ali dovajanje plina v sistem za zemeljski plin s plovila, namenjenega za prevoz

- plina, ali po pridobivalnem plinovodnem omrežju, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja;
12. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Uvoz blaga iz 4. točke prejšnjega odstavka je oproščen plačila DDV, če uvozu blaga sledi oproščena dobava blaga v skladu s 1. in 4. točko 46. člena tega zakona, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnemu davčnemu organu zagotovi vsaj naslednje informacije:

- a) svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji ali identifikacijsko številko za DDV svojega davčnega zastopnika, ki je dolžan plačati DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;
- b) identifikacijsko številko za DDV prejemnika blaga, ki mu je blago dobavljeno v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona, izdano v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je blago predmet prenosa v skladu s 4. točko 46. člena tega zakona;
- c) dokaz, da je uvoženo blago namenjeno, da se odpelje ali odpošlje iz Slovenije v drugo državo članico.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 6.a, 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

51. člen **(blago iz 2. točke 50. člena)**

(1) Na podlagi 2. točke prvega odstavka 50. člena tega zakona se plačila DDV oprostijo:

1. pošiljke neznatne vrednosti, poslane neposredno iz tujine. Oprostitev se ne nanaša na tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode. Skupna vrednost blaga v posamezni pošiljki, ki se šteje za nezatno, ne sme presegati zneska, ki ga določi minister, pristojen za finance;
2. rabljeno osebno premoženje, ki pripada fizični osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;
3. predmeti, ki pripadajo osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo zaradi sklenitve zakonske zveze. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;
4. predmeti, ki jih fizična oseba, ki stalno živi v Sloveniji, pridobi z dedovanjem. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, prevozna sredstva, opremo, zaloge surovin, polizdelkov in končnih izdelkov, živino in kmetijske pridelke, ki presegajo običajne družinske potrebe;
5. učni pripomočki, ki jih za lastne potrebe prinesejo s seboj dijaki in študenti, ki prihajajo v Slovenijo z namenom šolanja;
6. blago v osebni prtljagi potnika, ki se uvaža v nekomercialne namene in je v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
7. nekomercialno blago v pošiljkah, ki jih fizična oseba s prebivališčem v tujini brezplačno pošilja fizični osebi na carinskem območju do vrednosti, za tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode pa do količin, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;
8. častna odlikovanja in nagrade, če njihova narava ali posamična vrednost kaže na to, da niso uvožene za komercialne namene; priložnostna darila, prejeta v okviru

mednarodnih odnosov, če ne odražajo komercialnega namena; ob pogoju vzajemnosti predmeti, namenjeni šefom tujih držav oziroma njihovim predstavnikom za njihove potrebe v času uradnega obiska v Sloveniji. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače ter tobak in tobačne izdelke;

9. terapevtske substance človeškega izvora in reagenti za določanje krvnih skupin ter tipov tkiv, ki se uporabljajo za nekomercialne medicinske ali znanstvene namene; farmacevtski izdelki za zdravstveno oziroma veterinarsko uporabo na mednarodnih športnih prireditvah; laboratorijske živali, živalske, biološke in kemične substance, poslane brezplačno, ki so namenjene znanstvenim raziskavam, ter vzorci referenčnih substanc, namenjenih kontroli kvalitete medicinskih proizvodov, ki jih je odobrila Svetovna zdravstvena organizacija;
10. blago, ki ga brezplačno pridobijo državni organi, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev osebam, potrebnim pomoči, ali blago, poslano brezplačno in brez vsakih komercialnih namenov, z namenom, da se uporabi izključno zaradi zadovoljitve njihovih delovnih potreb ali izvrševanja njihovih nalog. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, kavo in pravi čaj ter motorna vozila (razen na reševalna vozila). Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;
11. blago, ki ga uvozijo državni organi in organizacije, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev med žrtve naravnih in drugih nesreč in vojn, ali blago, ki ostane last teh organizacij, dano pa je na razpolago prej omenjenim žrtvam. Oprostitev se ne nanaša na material in opremo, namenjeno za obnovo območij, ki jih je prizadela naravna in druga nesreča. Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;
12. predmeti, ki so posebej izdelani za izobraževanje, usposabljanje ali zaposlovanje gibalno in senzorno oviranih oseb ter oseb z motnjo v duševnem razvoju, če so bili pridobljeni brezplačno ter uvoženi s strani ustanov oziroma organizacij, katerih dejavnost je izobraževanje oziroma nudenje pomoči tem osebam, in če pri donatorjih ni izražen komercialni namen;
13. oprema, ki jo imetnik uporablja za opravljanje svoje dejavnosti, pa to preseli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na prevozna sredstva, gorivo, zaloge blaga, izdelkov in polizdelkov ter živino, katere imetniki so trgovci;
14. rastlinski in živinorejski proizvodi, ki jih pridobijo kmetje – državljani Republike Slovenije na svojih posestvih v obmejnem območju sosednje države, ter naraščaj in drugi proizvodi, pridobljeni od živine, ki jo imajo na teh posestvih zaradi poljskih del, paše ali prezimovanja; semena, gnojiva in podobni izdelki za obdelavo tal, ki jo uporabljajo kmetje – tuji državljani na svojih posestvih v Sloveniji;
15. vzorci blaga neznatne vrednosti, ki so namenjeni za pridobivanje naročil tovrstnega blaga in ki so glede videza in količine neuporabni za kakršnekoli druge namene;
16. tiskovine in reklamni material, ki ga pošilja oseba s sedežem poslovanja zunaj Slovenije;
17. blago, namenjeno uporabi na sejmu, razstavi ali podobni prireditvi. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke ter goriva in kuriva;
18. blago, ki je zaradi določitve svoje sestave, kvalitete ali drugih tehničnih značilnosti, namenjeno preizkušanju, preiskovanju ali testiranju in ki se v celoti porabi oziroma uniči. Oprostitev se ne nanaša na blago, uporabljeno pri preizkušanju, analiziranju ali testiranju zaradi pospeševanja prodaje;
19. predmeti in spremljajoči dokumenti, ki se v zvezi s pridobitvijo ali varstvom blagovnih znamk, patentov in modelov pošiljajo organizacijam za varstvo pravic intelektualne lastnine;
20. turistično informativna dokumentacija, ki je namenjena za brezplačno razdelitev in katere glavni namen je predstaviti tujo turistično ponudbo;

21. dokumenti, ki se pošiljajo državnim organom; publikacije tujih državnih organov ter mednarodnih organov in organizacij; obrazci za izvajanje pooblastil državnih organov; dokazni predmeti v sodnih postopkih; tiskane okrožnice, ki se pošiljajo kot del običajne izmenjave informacij med javnimi službami ali bančnimi ustanovami; uradne tiskovine, ki jih prejema Banka Slovenije; dokumenti, arhivi, ter obrazci za uporabo na mednarodnih srečanjih, konferencah ali kongresih; načrti, tehnične slike, modeli in podobni dokumenti za namene sodelovanja na mednarodnem natečaju, ki se organizira v Sloveniji; tiskani obrazci, ki se v skladu z mednarodnimi konvencijami uporabljajo kot uradni dokumenti v mednarodnem prometu vozil in blaga; fotografije in diapozitivi, ki se pošiljajo tiskovnim agencijam ali časopisnim hišam; zbirateljski predmeti in umetniška dela, ki niso namenjeni prodaji in so uvoženi brezplačno s strani muzejev, galerij in drugih inštitucij ter so namenjeni za brezplačne ogledе; zidni zemljevidi, filmi (razen kinematografskih) in drugi avdiovizualni izdelki vzgojno-izobraževalnega značaja, ki jih izdela OZN ali njene specializirane agencije;
22. material, potreben za natovarjanje ter zavarovanje blaga med transportom; stelja in krma za živali med transportom, naložena na prevozno sredstvo, ki se uporablja za prevoz živali iz tuje države v Slovenijo ali čez Slovenijo;
23. goriva in maziva v rezervoarjih, ki so tovarniško vdelani v motorna vozila;
24. material za postavitve, vzdrževanje ali okrasitev spominskih obeležij, grobov ali pokopališč vojnih žrtev iz drugih držav; krste s posmrtnimi ostanki in žare s pepelom pokojnika ter pogrebni artikli, ki običajno spremljajo krste in žare.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu.

5. Oprostitev pri izvozu

52. člen (oproščene transakcije)

- (1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:
- a) dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije prodajalec ali druga oseba za njegov račun;
 - b) dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije kupec, ki nima sedeža na ozemlju Slovenije, ali druga oseba za njegov račun, razen blaga, ki ga prevaža kupec sam in je namenjeno za opremljanje, oskrbovanje z gorivom ali druge vrste oskrbovanja zasebnih čolnov, zasebnih zrakoplovov ali katerihkoli drugih prevoznih sredstev za zasebno rabo;
 - c) blago, dobavljeno pooblaščenim organizacijam, ki ga te izvozijo iz Unije kot del svojih človekoljubnih, dobrodelnih dejavnosti ali dejavnosti poučevanja, ki jih izvajajo zunaj Unije;
 - d) storitve dodelave blaga (premičnin), ki so bile pridobljene ali uvožene z namenom, da se na tem blagu opravi taka dodelava, vendar le v primeru, če naročnik nima sedeža na ozemlju Slovenije in če blago odpošlje ali odpelje zunaj Unije izvajalec ali naročnik ali druga oseba za račun enega od njiju;
 - e) opravljanje storitev, vključno s prevoznimi storitvami in pomožnimi storitvami, razen storitev, ki so oproščene v skladu z 42. in 44. členom tega zakona, če so neposredno povezane z izvozom ali uvozom blaga v smislu drugega in tretjega odstavka 31. ter uvozom blaga v skladu s prvim odstavkom 58. člena tega zakona.

(2) Pri dobavi blaga iz točke b) prvega odstavka tega člena, ki ga potnik prenaša v svoji osebni prtljagi, se oprostitev plačila davka uveljavlja na način vračila DDV, če so izpolnjeni pogoji iz 75. člena tega zakona.

(3) Pri dobavi blaga iz točke c) prvega odstavka tega člena se oprostitev plačila davka uveljavi tako, da se pooblaščenim organizacijam vrne plačani DDV.

6. Oprostitev v zvezi z mednarodnim prevozom

53. člen

(dobava, najem in popravila plovil in zrakoplovov, oskrbovanje in opravljanje storitev za neposredne potrebe plovil in zrakoplovov)

Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije v zvezi z mednarodnim prevozom:

- a) dobava blaga za oskrbovanje z gorivom in drugo oskrbovanje plovil za plovbo na odprtem morju, ki opravljajo prevoz potnikov za plačilo ali so namenjena za opravljanje komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti, ter plovil za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov, razen za oskrbovanje plovil za priobalni ribolov;
- b) dobava blaga za oskrbovanje vojaških plovil iz oznake 89.06 10 00 kombinirane nomenklature, ki zapustijo ozemlje Slovenije in so namenjena v tuja pristanišča oziroma sidrišča;
- c) dobava, izboljšave, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem plovil iz točke a) tega člena ter dobava, najem, popravilo in vzdrževanje opreme, vključno z ribiško opremo, ki je vgrajena ali se pri tem uporablja;
- d) opravljanje storitev, razen storitev iz točke c) tega člena, za neposredne potrebe plovil iz točke a) ali njihovega tovora;
- e) dobava blaga za oskrbovanje z gorivom in drugo oskrbovanje zrakoplovov, ki jih uporabljajo letalske družbe za polete na mednarodnih zračnih poteh za plačilo;
- f) dobava, izboljšave, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem zrakoplovov iz točke e) tega člena ter dobava, najem, popravilo in vzdrževanje opreme, ki je vgrajena ali se pri tem uporablja;
- g) opravljanje storitev, razen storitev iz f) točke tega člena, za neposredne potrebe zrakoplovov iz e) točke tega člena ali njihovega tovora.

7. Oprostitev v zvezi z nekaterimi transakcijami, ki se obravnavajo kot izvoz

54. člen

(oprostitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, Nato, dobava zlata centralnim bankam)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobave blaga ali storitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov;
- aa) dobave blaga ali storitev Evropski uniji, Evropski skupnosti za atomsko energijo, Evropski centralni banki, Evropski investicijski banki ali organom, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
- b) dobave blaga ali storitev mednarodnim organizacijam, ki niso navedene v prejšnji točki, in članom teh organizacij z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;

- c) dobave blaga ali storitev, opravljene na ozemlju Slovenije, za potrebe oboroženih sil drugih držav, pogodbenic Severnoatlantske zveze, ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
- d) dobave blaga ali storitev v drugo državo članico, namenjene za oborožene sile katerekoli države, ki je pogodbenica Severnoatlantske zveze, razen same namembne države članice, za potrebe teh oboroženih sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
- e) dobave zlata centralnim bankam.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu, ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katero upravičenci iz a) do d) točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

8. Oprostitev za storitve posrednikov

55. člen (oprostitve za storitve posrednikov)

(1) Plačila DDV so oproščene storitve, ki jih opravijo posredniki, ki delujejo v imenu in za račun druge osebe, če so te storitve del transakcij iz 52. do vključno 54. člena tega zakona, ali transakcij, opravljenih zunaj Unije.

(2) Oprostitev iz prvega odstavka tega člena se ne nanaša na storitve potovalnih agentov, ki delujejo v imenu in za račun potnika, za storitve, ki se opravijo v drugih državah članicah.

9. Oprostitev za transakcije, povezane z mednarodnim trgovanjem

56. člen (pogoji za oprostitev)

Oprostitev plačila DDV v skladu s tem podpoglavjem se lahko uveljavi le, če blago oziroma storitve niso namenjeni za končno potrošnjo in če je znesek DDV, ki se obračuna ob zaključku postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja, enak znesku DDV, ki bi ga bilo treba obračunati, če bi bila vsaka od teh transakcij obdavčena v Sloveniji.

57. člen (oprostitve za dobave blaga in storitve v carinskih postopkih)

- (1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:
- a) dobava blaga, ki se predloži davčnemu organu in je v skladu s carinskimi predpisi v začasni hrampi;
 - b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono;
 - c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, carinskih skladiščih in opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.

58. člen (oprostitve za dobave določenega blaga in storitev v davčnih skladiščih)

(1) Plačila DDV sta oproščena tudi dobava in uvoz blaga iz Priloge II tega zakona, ki se vnese v davčno skladišče v Sloveniji.

- (2) Za namene tega zakona je »davčno skladišče«:
- v primeru mineralnih olj: prostor, ki je opredeljen kot trošarinsko skladišče v skladu z zakonom, ki ureja trošarine;
 - pri drugem blagu: prostor, ki je opredeljen kot davčno skladišče v skladu s tem zakonom in predpisom, ki ga izda minister, pristojen za finance.

(3) V davčnem skladišču ne sme biti skladiščeno blago, ki je namenjeno prodaji na drobno, razen v naslednjih primerih:

- a) če je blago namenjeno davka prosti prodajalni, ki se nahaja za izstopno mejno carinsko kontrolo na letališču ali pristanišču, za prodajo blaga, ki se iznese v potnikovi osebni prtljagi pri poletih ali ladijskih prevozih na tretje ozemlje ali v tretjo državo, kadar je taka prodaja oproščena v skladu s točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona;
- b) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave potnikom na krovu zrakoplova ali plovila med poletom ali ladijskim prevozom, kadar je namembni kraj zunaj Unije;
- c) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 54. členom tega zakona.

(4) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(5) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz Priloge II, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del, in storitev na tem blagu, dokler je blago v postopku davčnega skladiščenja.

59. člen (davčno skladišče)

(1) Skladiščenje izdelkov iz Priloge II tega zakona, za katere se lahko uveljavlja oprostitev plačila DDV, dokler so v postopku skladiščenja, se lahko opravlja le v davčnem skladišču, za katerega delovanje je davčni organ izdal dovoljenje.

(2) Davčni organ lahko izda dovoljenje osebi, za katero oceni, da je glede finančnih in drugih okoliščin primerna za imetnika davčnega skladišča, in ki v velikem obsegu skladišči blago, navedeno v Prilogi II tega zakona.

(3) Za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča se smiselno uporabljajo določbe carinskih predpisov, ki opredeljujejo carinska skladišča.

(4) Podrobnejše predpise o pogojih, ki jih mora izpolnjevati imetnik skladišča, da lahko pridobi dovoljenje za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča, načinu zavarovanja plačila DDV, vsebini vloge za izdajo dovoljenja, prenehanju veljavnosti dovoljenja, dokumentaciji, ki jo mora voditi in hraniti imetnik dovoljenja, predpiše minister, pristojen za finance.

60. člen (pridobitev blaga znotraj Unije)

Oprostitev plačila DDV v skladu s tem podpoglavjem se, pod enakimi pogoji, kot so predpisani za dobave blaga, ki se opravijo na ozemlju Slovenije, nanaša tudi na pridobitve blaga znotraj Unije.

61. člen (znesek dolgovanega DDV)

(1) Od blaga, ki je v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja, se DDV obračuna takrat, ko se za to blago ti postopki oziroma možnosti končajo.

(2) Če medtem ko je bilo blago v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja ni bila opravljena dobava tega blaga, znesek dolgovanega DDV ustreza davku, ki bi bil obračunan ob uvozu, ob dobavi blaga ali ob pridobitvi blaga znotraj Unije, povečanem za znesek davka, ki bi bil obračunan od storitev.

(3) Če je bila medtem ko je bilo blago v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja opravljena dobava tega blaga, znesek dolgovanega DDV ustreza davku, ki bi bil obračunan od zadnje od teh dobav, povečanem za davek, ki bi bil obračunan od storitev, opravljenih po opravljeni zadnji dobavi blaga.

IX. ODBITEK DDV

1. Nastanek in obseg pravice do odbitka

62. člen (nastanek pravice do odbitka DDV)

Pravica do odbitka DDV nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna DDV.

63. člen (obseg pravice)

(1) Davčni zavezanec ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij, in sicer:

- a) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;
- b) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev v skladu s točko a) 8. člena tega zakona;
- c) DDV, ki ga je dolžan plačati za pridobitve blaga znotraj Unije v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- d) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije v skladu z 12. in 13. členom tega zakona;
- e) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji v zvezi z uvozom blaga.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, ima davčni zavezanec tudi pravico do odbitka DDV, če se blago in storitve uporabijo za namene:

- a) transakcij, ki jih je v zvezi z dejavnostjo iz drugega odstavka 5. člena tega zakona opravil zunaj Slovenije, če bi bil upravičen do odbitka DDV, če bi bile opravljene v Sloveniji;
- b) transakcij, ki so oproščene DDV v skladu s 46. ali 49. členom, 12. točko prvega odstavka 50. člena ter 52. do vključno 58. členom tega zakona;
- c) transakcij, ki so oproščene v skladu s točkami 1 in 4 (a) do (e) 44. člena tega zakona, če ima naročnik sedež zunaj Unije ali če so te transakcije neposredno povezane z blagom, namenjenim za izvoz iz Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV v Sloveniji, ima pravico do vračila DDV od blaga in storitev, nabavljenih v Sloveniji, ali od uvoza blaga v Slovenijo, pod pogojem, da blago in storitve uporabi za:

- a) transakcije iz drugega odstavka tega člena;
- b) transakcije, za katere je plačnik DDV v skladu s 76. členom tega zakona izključno prejemnik.

(4) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež v drugi državi članici, se opravi v skladu s 74. do 74.g členom tega zakona.

(5) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež zunaj Unije, se opravi v skladu s 74.i členom tega zakona.

63.a člen (nepremičnine)

(1) Davčni zavezanec, ki nepremičnino, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, uporablja za opravljanje njegove dejavnosti in tudi za njegove zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali za druge namene, kot za namene opravljanja njegove dejavnosti, ima pravico da od DDV, ki ga je dolžan plačati za izdatke v zvezi s to nepremičnino, odbije DDV v skladu z 62. členom, prvim in drugim odstavkom 63. člena in prvim in sedmim odstavkom 65. člena tega zakona, samo za del nepremičnine, ki se uporablja za opravljanje njegove dejavnosti.

(2) Ne glede na 15. člen tega zakona se popravek odbitka zaradi spremembe v deležu uporabe nepremičnine iz prejšnjega odstavka opravi v skladu z načeli iz 68., 69. in 70. člena tega zakona.

64. člen (nova prevozna sredstva)

(1) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona, ima pravico, da odbije DDV, ki je vključen v nabavni ceni ali plačan pri uvozu ali pri pridobitvi prevoznega sredstva znotraj Unije, do zneska, ki ne presega zneska DDV, ki bi ga moral plačati, če dobava ne bi bila oproščena.

(2) Pravica do odbitka nastane in se lahko uveljavi samo v trenutku dobave novega prevoznega sredstva. Davčni zavezanec lahko uveljavlja odbitek DDV v obliki vračila DDV na podlagi zahtevka, ki ga v elektronski obliki predloži davčnemu organu v 15 dneh od dneva dobave.

(3) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

65. člen (odbitni delež)

(1) Za blago in storitve, ki jih davčni zavezanec potrebuje tako za transakcije, pri katerih DDV lahko odbije v skladu s 63. členom tega zakona, kot za transakcije, pri katerih DDV ne sme odbiti, se lahko odbije samo tak delež DDV, ki se pripiše prvim transakcijam. Ta delež se določi v skladu s tem členom za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

(2) Odbitni delež se določi tako, da se navede:

- a) v števcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, pri katerih je DDV odbiten po 63. členu tega zakona;
- b) v imenovalcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, vključene v števcu, in na transakcije, pri katerih DDV ni odbiten, vključno s subvencijami, razen tistih, ki so neposredno povezane s ceno blaga ali storitev iz prvega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) Pri izračunu odbitnega deleža iz drugega odstavka tega člena se ne upoštevajo naslednji zneski:

- a) znesek prometa, ki se nanaša na dobave osnovnih sredstev, ki jih je davčni zavezanec uporabljal za namene svoje dejavnosti;
- b) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne transakcije z nepremičninami;
- c) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne finančne transakcije.

(4) Odbitni delež se določi na letni podlagi kot odstotek in se zaokroži navzgor na celo število.

(5) Odbitni delež za tekoče leto določi davčni zavezanec sam na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo transakcij ali če so te transakcije v znesku neznatne, se odbitni delež začasno določi na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah.

(6) Odbitki, opravljeni na podlagi takega začasnega deleža, se morajo popraviti, ko se v naslednjem letu ugotovi oziroma določi končni odbitni delež za preteklo leto.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje svoje dejavnosti. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev.

(8) Davčni organ lahko prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoči izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu s tem zakonom.

66. člen (omejitev pravice do odbitka)

Davčni zavezanec ne sme odbiti DDV od:

- a) jaht in čolnov, namenjenih za šport in razvedrilo, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od plovil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevoza potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup ter za nadaljnjo prodajo;

- b) zrakoplovov, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od zrakoplovov, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevoza potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup ter za nadaljnjo prodajo;
- c) osebnih avtomobilov ter motornih koles, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev tesno povezanih s tem, razen od vozil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevoza potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup ter za nadaljnjo prodajo, vozil, ki se uporabljajo v avtošolah za izvajanje programa usposabljanja iz vožnje v skladu z veljavnimi predpisi, kombiniranih vozil za opravljanje dejavnosti javnega linijskega in posebnega linijskega prevoza ter osebnih specialnih vozil, prilagojenih izključno za prevoz pokojnikov;
- d) stroškov reprezentance (pri čemer se kot stroški reprezentance štejejo zgolj stroški pogostitve in zabave ob poslovnih in družabnih stikih);
- e) stroškov prehrane (vključno s pijačo) in stroškov nastanitve, razen stroškov, ki so davčnemu zavezancu nastali pri teh dobavah v okviru opravljanja njegove dejavnosti.

66.a člen (črtan)

67. člen (uveljavljanje pravice do odbitka)

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

- a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 80.a do 84.a členom tega zakona;
- b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;
- c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun;
- d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;
- e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;
- f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena ali 76.a členom tega zakona, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz četrtega odstavka 95. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseba ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

(6) Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

68. člen (popravek odbitka DDV)

(1) Davčni zavezanec mora prvotni odbitek popraviti, če je odbitek višji ali nižji od odbitka, do katerega je bil davčni zavezanec upravičen.

(2) Popravek mora davčni zavezanec opraviti, če se po opravljenem obračunu spremenijo dejavniki, ki so bili uporabljeni pri določitvi zneska za odbitek, kot na primer odpovedi nakupov in znižanja cen.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, davčni zavezanec ne popravi prvotnega odbitka v primeru uradno dokazanega uničenja, izgube ali tatvine premoženja ter v primeru dajanja daril manjših vrednosti ali dajanja vzorcev iz 7. člena tega zakona.

69. člen (popravek odbitka DDV pri osnovnih sredstvih)

(1) Za osnovna sredstva se popravek odbitka DDV razporedi na obdobje 5 let, razen za nepremičnine, ki so bile pridobljene kot osnovna sredstva, za katere se popravek razporedi na obdobje 20 let.

(2) Obdobje iz prvega odstavka tega člena začne teči z začetkom uporabe osnovnega sredstva.

(3) Za začetek uporabe po drugem odstavku tega člena se šteje davčno obdobje, v katerem je izvršen (oziroma ni izvršen) odbitek DDV.

(4) Letni popravek znaša $\frac{1}{5}$ oziroma $\frac{1}{20}$ zneska DDV, ki je bil zaračunan na osnovna sredstva. Popravek se izvede na podlagi sprememb v upravičenosti do odbitka v naslednjih letih glede na upravičenost v letu, v katerem je bilo blago prvič uporabljeno.

(5) Popravek odbitka DDV se ne izvrši, če znaša razlika do 10 eurov.

70. člen (dobava osnovnih sredstev v obdobju popravkov)

(1) Če davčni zavezanec opravi dobavo osnovnega sredstva v obdobju popravka, se šteje, kakor da se osnovno sredstvo uporabi za njegovo ekonomsko dejavnost do konca obdobja popravka.

(2) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti obdavčena, če je dobava osnovnih sredstev obdavčena.

(3) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti oproščena, če je dobava osnovnih sredstev oproščena.

(4) Popravek odbitka iz prvega odstavka tega člena se izvede le enkrat za celotno preostalo obdobje popravka.

71. člen (črtan)

72. člen (popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega organa)

(1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, lahko ta davčni zavezanec na podlagi odločbe davčnega organa izstavi popravljen račun s pravilno obračunanim zneskom DDV, na podlagi katerega lahko prejemnik blaga in storitev za nastalo razliko uveljavi pravico do odbitka DDV v skladu z določili tega zakona v davčnem obdobju, ko prejme takšen račun.

(2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe davčnega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

(3) Minister, pristojen za finance, podrobneje predpiše vsebino računa iz prvega odstavka tega člena.

2. Vračilo DDV

2.1. Vračilo DDV na podlagi obračuna DDV

73. člen (vračilo DDV na podlagi obračuna DDV)

(1) Če za dano davčno obdobje znesek odbitkov presega znesek dolgovanega DDV, se presežek prenese v naslednje davčno obdobje.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se davčnemu zavezancu na njegovo zahtevo presežek DDV vrne v 21 dneh po predložitvi obračuna DDV.

(3) Davčnemu zavezancu, ki presežka DDV ne prejme v roku iz drugega odstavka tega člena, pripadajo zamudne obresti po obrestni meri, določeni z zakonom, ki ureja davčni postopek, od prvega dne po poteku 21 dni od predložitve obračuna DDV.

(4) Če je davčnemu zavezancu potekel rok za plačilo drugih davkov, se presežek vrne po poplačilu davčnega dolga.

73.a člen (vračilo DDV v posebnih primerih)

(1) V primeru dvoma o upravičenosti zahteve za vračilo DDV na podlagi obračuna DDV lahko davčni organ, pred izvršitvijo vračila DDV, zahteva, da davčni zavezanec predloži ustrezen instrument zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek.

(2) Šteje se, da je predložen instrument zavarovanja ustrezen, če zagotavlja izpolnitev obveznosti v višini zahtevka za vračilo.

(3) Če davčni organ ugotovi, da zahteva za vračilo DDV ni upravičena, pa je bil DDV že vrnjen, za vračilo neupravičeno vrnjenega DDV unovči predloženo zavarovanje.

(4) Če davčni organ ugotovi, da je zahteva za vračilo DDV upravičena, nemudoma sprosti zavarovanje in vrne predloženi instrument zavarovanja davčnemu zavezancu.

2.2. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici

74. člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ampak v drugi državi članici (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici), ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

- a) v obdobju vračila v Sloveniji ni imel sedeža svoje ekonomske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere so se opravljale poslovne transakcije, ali če ni imel takšnega sedeža ali poslovne enote ali stalnega oziroma običajnega prebivališča;
- b) v obdobju vračila ni dobavil nobenega blaga ali opravil storitev, za katere bi se lahko štelo, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen naslednjih transakcij:
 - prevoznih storitev in s tem povezanih pomožnih storitev, ki so oproščene v skladu z 12. točko 50. člena, 52., 53. členom, točkami a), b), c) in d) prvega odstavka 54. člena, 55. členom ali 57. in 58. členom tega zakona;
 - dobave blaga in opravljanja storitev prejemniku, ki je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati davek.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila DDV, če se blago in storitve iz prejšnjega odstavka uporabijo za naslednje transakcije:

- transakcije iz točk a) in b) drugega odstavka 63. člena tega zakona;
- transakcije, katerih prejemnik je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila tistih zneskov DDV, za katere bi lahko davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji uveljavljal odbitek DDV v skladu s tem zakonom.

- (4) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici nima pravice do vračila:
- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;

- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprsti v skladu s 46. členom ali točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

74.a člen

(omejitev pravice do vračila zaradi omejitve pravice do odbitka DDV v državi članici sedeža)

(1) Da je davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici upravičen do vračila DDV v Sloveniji mora v državi članici, v kateri ima sedež, opravljati transakcije, za katere ima pravico do odbitka DDV.

(2) Če davčni zavezanec v državi članici sedeža opravlja transakcije, za katere ima pravico do odbitka DDV, in transakcije, za katere nima pravice do odbitka DDV, se v Sloveniji vrne le tak delež DDV, ki se v skladu s pravili o odbitnem deležu v državi članici sedeža lahko pripiše transakcijam, za katere ima pravico do odbitka DDV.

74.b člen

(zahtevek za vračilo)

(1) »Zahtevek za vračilo« je zahtevek za vračilo DDV, ki je bil v Sloveniji zaračunan davčnemu zavezancu s sedežem v drugi državi članici, za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici uveljavlja vračilo DDV v Sloveniji tako, da zahtevek za vračilo DDV vloži prek elektronskega portala v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo (v nadaljnjem besedilu: vložnik).

(3) Vložnik mora v zahtevku navesti naslednje podatke:

- svoje ime in polni naslov;
- svoj elektronski naslov;
- opis svoje poslovne dejavnosti, za katero je pridobil blago in storitve;
- obdobje vračila, za katero vlaga zahtevek;
- izjavo, da v obdobju vračila ni opravil dobav blaga ali storitev, za katere bi se lahko štel, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen transakcij iz točke b) prvega odstavka 74. člena tega zakona;
- svojo identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko;
- podatke o bančnem računu, vključno s kodo enotnega standarda za zapis transakcijskega računa (IBAN) in bančno identifikacijsko kodo (BIC).

(4) Vložnik mora k zahtevku predložiti tudi kopije računov ali uvoznih dokumentov, če je davčna osnova na računu ali uvoznem dokumentu v višini najmanj 1.000 eurov oziroma na računu za gorivo najmanj 250 eurov.

(5) Za vsak račun ali uvozni dokument mora poleg podatkov iz prejšnjega odstavka, zahtevek vsebovati tudi:

- ime in polni naslov dobavitelja;
- identifikacijsko številko DDV dobavitelja, ki mu jo je dodelila Slovenija, razen pri uvozu;
- datum in številko računa ali uvoznega dokumenta;
- davčno osnovo in znesek DDV, izražen v eurih;
- znesek odbitnega DDV, izračunanega v skladu z drugim in tretjim odstavkom 74. člena in drugim odstavkom 74.a člena tega zakona, izražen v eurih;

- morebitni odbitni delež, izračunan v skladu s 74.a členom tega zakona in izražen v odstotkih;
- vrsto pridobljenega blaga ali storitev, označeno s predpisanimi oznakami.

(6) Oznake za opis vrste pridobljenega blaga in storitev iz prejšnjega odstavka predpiše minister, pristojen za finance.

74.c člen (popravek prvotnega odbitnega deleža)

(1) Vložnik mora popraviti znesek DDV, ki je predmet zahtevka ali ki je že povrnjen, če je po predložitvi zahtevka za vračilo popravil prvotni odbitni delež DDV. Popravek se vključi v zahtevek za vračilo v koledarskem letu, ki sledi koledarskemu letu, v katerem je bil DDV zaračunan, oziroma v poseben zahtevek, poslan prek elektronskega portala v državi članici, v kateri ima vložnik sedež, če vložnik v tem koledarskem letu ne vloži nobenega zahtevka za vračilo.

(2) Davčni organ upošteva popravek predhodnega zahtevka za vračilo iz prejšnjega odstavka s povišanjem ali znižanjem vrnjenega zneska oziroma s samostojnim plačilom ali povračilom, če je bil vložen poseben zahtevek.

74.d člen (obdobje vračila)

- (1) Zahtevek za vračilo se nanaša na:
- a) nakupe blaga in storitev, za katere so bili v obdobju vračila izdani računi, pod pogojem, da je obveznost obračuna DDV nastala pred ali ob izdaji računa, oziroma za katere je obveznost obračuna DDV nastala v obdobju vračila pod pogojem, da je bil račun izdan pred nastankom obveznosti obračuna davka;
 - b) uvoz blaga v obdobju vračila;
 - c) račune ali uvozne listine, ki niso bile sestavni del prejšnjih zahtevkov za vračilo in se nanašajo na transakcije, končane v zadevnem koledarskem letu.

(2) Zahtevek za vračilo, ki ga vložnik vloži v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo, je treba v Republiki Sloveniji, kadar je država članica vračila, predložiti najpozneje do 30. septembra po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan. Šteje se, da je zahtevek predložen, če je vložnik v njem navedel vse podatke iz tretjega, četrtega in petega odstavka 74.b člena tega zakona.

(3) Zahtevek za vračilo se lahko vloži za obdobje vračila, ki ne sme biti krajše od treh mesecev koledarskega leta in ne daljše od koledarskega leta. Zahtevek se lahko nanaša tudi na obdobje krajše od treh koledarskih mesecev, če to obdobje pomeni preostanek koledarskega leta.

(4) Če se zahtevek nanaša na obdobje vračila, krajše od enega koledarskega leta in ne krajše od treh mesecev, znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 400 eurov. Če se zahtevek nanaša na obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta, znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 50 eurov.

74.e člen (rok za odločitev o zahtevku in rok za vračilo DDV)

(1) Davčni organ v elektronski obliki nemudoma obvesti vložnika o datumu prejema zahtevka, ki ga je prejel od države članice njegovega sedeža. O zahtevku mora odločiti v štirih mesecih od prejema zahtevka.

(2) Če davčni organ presodi, da nima na voljo dovolj ustreznih informacij, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko v štirih mesecih od prejema zahtevka za vračilo zahteva od vložnika ali pristojnega organa države članice sedeža dodatne informacije v elektronski obliki. Če dodatne informacije zahteva od druge osebe, zahtevek pošlje v elektronski obliki le, če je ta naslovniku zahtevka na voljo. Zahtevek za dodatne informacije pošlje na elektronski naslov vložnika, ki je v skladu z drugo alinejo tretjega odstavka 74.b člena tega zakona naveden na zahtevku za vračilo, ali na elektronski naslov pristojnega davčnega organa države članice sedeža. Šteje se, da je zahtevek za dodatne informacije vročen na dan, ko davčni organ od prejemnika prejme potrdilo o prejemu elektronskega sporočila, vendar najkasneje 15. dan od dneva, ko je bil odposlan. Če davčni organ utemeljeno dvomi o veljavnosti in pravilnosti določenega zahtevka za vračilo, lahko zahteva tudi predložitev izvirnika ali kopije računa ali uvoznega dokumenta. Dodatne informacije mora naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah davčnemu organu zagotoviti v enem mesecu po prejemu zahtevka.

(3) Če davčni organ zahteva dodatne informacije v skladu s prejšnjim odstavkom, odloči o zahtevku za vračilo v dveh mesecih od datuma, ko je prejel zahtevane dodatne informacije, oziroma v dveh mesecih od datuma, ko naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah zahtevek prejme, če odgovora na svojo zahtevo ni prejel. Rok za odločitev glede celotnega zahtevka ali dela zahtevka iz prejšnjega odstavka je v vsakem primeru najmanj šest mesecev od datuma, ko davčni organ prejme zahtevek za vračilo.

(4) Če davčni organ, poleg informacij iz prejšnjega odstavka, zahteva še druge nadaljnje informacije, odloči o zahtevku za vračilo najpozneje v osmih mesecih od prejema zahtevka.

(5) Odločba se vroči prek elektronskega portala države, v kateri ima vložnik sedež, razen če država članica sedeža vlagatelja ne zagotavlja vročanja odločb iz elektronskega portala davčnemu zavezancu. Šteje se, da je odločba vročena 15. dan od dneva, ko je bila odposlana v elektronski portal države sedeža. Če država članica davčnemu zavezancu ne zagotavlja vročanja odločb iz elektronskega portala, se odločba pošlje na elektronski naslov, ki je v skladu z drugo alinejo tretjega odstavka 74.b člena tega zakona naveden v zahtevku. Odločba se šteje za vročeno 15. dan od dneva, ko je bila odposlana na ta elektronski naslov.

(6) Pritožba zoper odločbo se lahko vloži v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila odločba vročena.

(7) Obrazložitev odločbe o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici lahko vsebuje samo kratko obrazložitev zavezančeve vloge, pravno podlago ter ob zavrnitvi ali delni zavrnitvi razlog za zavrnitev in oznako razloga za zavrnitev.

(8) Minister, pristojen za finance, predpiše oznake razlogov za zavrnitev ali delno zavrnitev zahtevka za vračilo.

(9) Če davčni organ zahtevku za vračilo ugodí, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prvega odstavka tega člena, oziroma če je zahteval dodatne informacije, po poteku rokov iz tretjega in četrtega odstavka tega člena. Znesek vračila se izvede na račun vložnika v Sloveniji ali na zahtevo vložnika na njegove stroške na račun v drugo državo članico.

74.f člen (vračilo DDV, pridobljeno z goljufijo)

(1) Če je bilo vračilo pridobljeno z goljufijo ali na kakšen drug nepošten način, davčni organ brez poseganja v določbe o vzajemni pomoči, za izterjavo DDV nemudoma začne postopek povračila zneskov, ki so bili izplačani neupravičeno, vključno z morebitnimi denarnimi kaznimi, globo ali zamudnimi obrestmi.

(2) Če so bile naložene denarna kazen, globa ali zamudne obresti in ta kazen, globa ali obresti niso bile plačane, davčni organ pri naslednjih vračilih vrne vložniku znesek DDV, zmanjšan za znesek denarne kazni, globe in zamudnih obresti, ki tečejo od dneva vračila do dneva povračila neupravičeno plačanih zneskov.

74.g člen (obresti za prepozno vračilo)

(1) Če se vračilo izvede po poteku roka iz devetega odstavka 74.e člena tega zakona, vložniku pripadajo obresti na znesek vračila.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek vložniku ne pripadajo obresti, če v skladu z drugim in četrtem odstavkom 74.e člena tega zakona v predpisanem roku ne predloži dodatnih informacij.

(3) Obresti se obračunajo od dneva, ki sledi zadnjemu dnevu za plačilo, določenemu v devetem odstavku 74.e člena tega zakona, do dneva, ko je bilo vračilo dejansko izvedeno, in sicer v višini, ki jo za zamudne obresti določa zakon, ki ureja davčni postopek.

2.3. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v Sloveniji v drugi državi članici

74.h člen (uveljavljanje vračila DDV v drugi državi članici)

(1) Davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji, ki ima pravico do vračila DDV v drugi državi članici, vloži zahtevek za vračilo pri davčnem organu v elektronski obliki.

(2) Zahtevek iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec vložiti najpozneje do 30. septembra po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan. Šteje se, da je zahtevek vložen, če je davčni zavezanec v zahtevku navedel vse podatke, ki jih zahteva država članica vračila.

(3) Država članica vračila iz prejšnjega odstavka je država članica, v kateri je bil davčnemu zavezancu s sedežem v Sloveniji zaračunan DDV za blago, ki so mu ga dobavili ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v tej državi članici, ali za uvoz blaga v to državo članico.

(4) Davčni organ po prejemu zahtevka za vračilo, vložniku nemudoma pošlje elektronsko potrdilo o prejemu zahtevka za vračilo.

(5) Davčni organ prejeti zahtevek za vračilo v elektronski obliki pošlje pristojnemu organu države članice vračila, razen če vložnik zahtevek v obdobju vračila:

- ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji;

- dobavlja le blago ali opravlja le storitve, za katere v skladu s prvim odstavkom 42. člena, 44. členom in drugim odstavkom 49. člena tega zakona velja oprostitev plačila DDV brez pravice do odbitka;
- uveljavlja oprostitev plačila DDV za male davčne zavezance v skladu s prvim odstavkom 94. člena tega zakona;
- uveljavlja le pravico do posebne ureditve za kmete iz drugega odstavka 94. člena, 95. in 96. člena tega zakona.

(6) O tem, da zahtevek za vračilo ne bo poslan državi članici vračila v skladu s prejšnjim odstavkom, davčni organ v elektronski obliki obvesti vložnika zahtevka.

2.4. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi

74.i člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki v Uniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, iz katere so opravljene poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v tretji državi), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

- (2) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:
- a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:
 - prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu z 12. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;
 - storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona plačati DDV izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;
 - b) se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:
 - transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;
 - transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;
 - opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;
 - c) so izpolnjeni drugi pogoji iz 62., 63. ter 66. in 67. člena tega zakona, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

- (3) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi nima pravice do vračila:
- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;
 - DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

- (4) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:
- davčnemu organu predloži zahtevek za vračilo DDV najpozneje do 30. junija po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan;
 - zahtevku kot priloge predloži račune oziroma elektronske uvozne carinske deklaracije;
 - zahtevku kot prilogo predloži potrdilo pristojnega organa države, v kateri ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;

- z izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;
- se zaveže, da bo povrnil kateri koli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

- (5) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi lahko predloži zahtevek za vračilo:
- za obdobje, ki je krajše od enega koledarskega leta in ne krajše od šestih mesecev, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 400 eurov;
 - za obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov, in se nanašajo na transakcije, končane v tekočem koledarskem letu, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 50 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Če davčni organ presodi, da nima na voljo ustreznih informacij iz drugega oziroma četrtega odstavka tega člena, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko zahteva od vložnika te dodatne informacije po elektronski poti.

(8) Davčni organ mora o zahtevku odločiti v osmih mesecih od vložitve zahtevka. Obrazložitev odločbe o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi lahko vsebuje samo kratko obrazložitev zavezančeve vloge, pravno podlago, ter ob zavrnitvi ali delni zavrnitvi razlog za zavrnitev.

(9) Če davčni organ zahtevku za vračilo ugotovi, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prejšnjega odstavka na račun vložnika v Sloveniji ali, na zahtevo vložnika na njegove stroške, na račun v tujino.

(10) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo.

(11) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi predloži zahtevek za vračilo in priloge davčnemu organu v elektronski obliki.

(12) Odločbe, sklepi in drugi dokumenti se lahko vročajo po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.

75. člen **(vračilo DDV v potniškem prometu)**

(1) Pri dobavi blaga iz b) točke prvega odstavka 52. člena tega zakona, ki se prenaša v osebni prtljagi potnikov, se oprostitev uveljavlja na način vračila DDV in velja le, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) potnik nima prebivališča v Uniji,
- b) blago je izneseno iz Unije pred potekom tretjega meseca, ki sledi mesecu, v katerem se opravi dobava in
- c) skupna vrednost dobavljenega blaga, z DDV, je višja od 50 eurov.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena potnik, ki nima prebivališča v Uniji, pomeni potnika, čigar stalno ali običajno prebivališče ni v Uniji. »Stalno ali običajno prebivališče« pomeni kraj, ki je kot tak naveden v potnem listu, osebni izkaznici ali v drugem identifikacijskem dokumentu, ki ga kot veljavnega priznava Slovenija.

(3) Pravica do vračila DDV po tem členu se ne nanaša na mineralna olja, alkohol in alkoholne pijače ter na tobačne izdelke.

(4) Davčni zavezanec predloži zahtevek za vračilo v elektronski obliki.

(5) Minister, pristojen za finance, predpiše način vračila, vsebino zahtevka za vračilo, obveznosti prodajalca pri vračilu DDV ter način in pogoje za povrnitev vrnjenega DDV prodajalcu.

X. OBVEZNOSTI DAVČNIH ZAVEZANCEV IN DOLOČENIH OSEB, KI NISO DAVČNI ZAVEZANCI

1. Obveznost plačila

76. člen **(osebe, ki morajo plačati DDV)**

(1) DDV mora plačati:

1. vsak davčni zavezanec, ki opravi obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, razen v primerih, v katerih je v skladu s tem členom DDV dolžna plačati druga oseba;
2. vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri je dobavljeno blago pod pogoji iz 22. člena tega zakona, če to dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
3. vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
4. oseba, kateri se opravi dobava blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - obdavčljiva transakcija je dobava blaga, opravljena pod pogoji iz drugega odstavka 48. člena tega zakona,
 - oseba, kateri se opravi dobava, je drug davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana za DDV v Sloveniji in
 - račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je izdan v skladu s tem zakonom;
5. vsaka oseba, ki opravi obdavčljivo pridobitev blaga znotraj Unije;
6. pri uvozu blaga carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi oziroma prejemnik blaga;
7. oseba, ki povzroči, da se za blago zaključijo postopki ali možnosti iz 57. in 58. člena tega zakona;
8. davčni zavezanec iz 76.b člena tega zakona;
9. vsaka oseba, ki na računu izkaže DDV.

(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV. Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, mora tak davčni zavezanec imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, razen v primeru, ko tak davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov.

(3) Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ne plača DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, plača DDV prejemnik blaga oziroma storitev.

(4) Za namene uporabe tega člena se davčni zavezanec, ki ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, šteje za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije;
- b) poslovna enota, ki jo ima davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, ne sodeluje pri dobavi tega blaga ali opravljanju teh storitev.

76.a člen **(prejemniki blaga ali storitev kot plačniki DDV)**

DDV mora plačati davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, kateremu se opravijo naslednje dobave:

- a) gradbena dela, vključno s popravili, čiščenjem, vzdrževanjem, rekonstrukcijo in rušenjem v zvezi z nepremičninami;
- b) posredovanje osebja, vključenega v dejavnosti iz prejšnje točke;
- c) dobava nepremičnin iz 7. in 8. točke 44. člena tega zakona, če se je dobavitelj odločil za obdavčenje v skladu s 45. členom tega zakona;
- d) dobava odpadkov, ostankov in rabljenega materiala ter storitev iz Priloge III a tega zakona in
- e) prenos pravic do emisije toplogrednih plinov, kakor so opredeljene v zakonu, ki ureja varstvo okolja.

76.b člen **(solidarna odgovornost za plačilo DDV)**

(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, je solidarno odgovoren za plačilo DDV, če iz objektivnih okoliščin izhaja, da je vedel oziroma bi moral vedeti, da sodeluje pri transakcijah, katerih namen je izogibanje plačilu DDV.

(2) Če davčni organ ugotovi, da je dobava blaga ali storitev sestavni del transakcij, katerih namen je izogibanje plačilu DDV, davčnega zavezanca, ki sodeluje v teh transakcijah, obvesti o obstoju teh okoliščin in njegovi solidarni odgovornosti za plačilo DDV, če bo še naprej udeležen v takih transakcijah. Od dneva prejema obvestila davčnega organa se šteje, da je davčni zavezanec vedel, da z nakupom sodeluje pri transakcijah, katerih namen je izogibanje plačilu DDV.

(3) Ne glede na določbe zakona, ki ureja varovanje podatkov, ki so davčna tajnost, davčni organ davčnemu zavezancu, kateremu je opravljena dobava, na njegovo zahtevo posreduje informacijo o tem ali je njegov dobavitelj predložil obračun DDV.

77. člen **(plačilo DDV v državni proračun)**

(1) Davčni zavezanec mora plačati DDV v državni proračun najpozneje v roku, v katerem mora predložiti obračun DDV iz 88. člena tega zakona.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora davčni zavezanec v primerih iz tretjega odstavka 88. člena tega zakona plačati DDV najpozneje zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v primerih iz 88.a člena tega zakona pa v 8 dneh po poteku roka za predložitev obračuna DDV.

(3) V roku iz prvega odstavka tega člena mora plačati DDV tudi:

- a) vsaka oseba iz 2. do 4. točke prvega odstavka ter drugega in tretjega odstavka 76. člena tega zakona;
- b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, za pridobitve blaga znotraj Unije iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(4) V roku iz prvega odstavka tega člena mora plačati DDV tudi:

- oseba, ki je identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Unije iz 2. b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Unije iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(5) Oseba, ki ni identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo, plača DDV na podlagi odločbe davčnega organa.

(6) Pri uvozu blaga se DDV plačuje, kot da bi bil uvozna dajatev, razen če je kot plačnik DDV določen davčni zavezanec, ki je prejemnik blaga in je identificiran za namene DDV v Sloveniji. Davčni zavezanec izkaže obračunani DDV od uvoza blaga v obračunu DDV in plača DDV v roku iz prvega odstavka tega člena, če kot prejemnik blaga v trenutku uvoza davčnemu organu v carinski deklaraciji zagotovi vsaj naslednje informacije:

- svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;
- davčno osnovo kot je določena v 38. členu tega zakona;
- stopnjo DDV;
- znesek DDV.

(7) Ne glede na prejšnji odstavek prejemnik blaga, ki nima sedeža v Sloveniji in je identificiran za namene DDV v Sloveniji, izkaže obračunani DDV od uvoza blaga v obračunu DDV, če imenuje davčnega zastopnika, identificiranega za namene DDV v Sloveniji, ki je solidarno odgovoren za plačilo DDV od uvoza blaga. Prejemnik blaga v carinski deklaraciji poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navede tudi identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika. Davčni organ vodi evidenco o teh davčnih zastopnikih, ki vsebuje naslednje podatke:

- naziv in identifikacijsko številko za namene DDV davčnega zastopnika;
- naziv, naslov, državo sedeža in identifikacijsko številko za namene DDV prejemnika blaga;
- registracijsko in identifikacijsko številko, ki je prejemniku blaga dodeljena v skladu s carinskimi predpisi (EORI številka);
- veljavnost pooblastila za zastopanje;
- veljavni transakcijski račun davčnega zastopnika.

(8) Minister, pristojen za finance, predpiše podrobnejša pravila za izvajanje šestega in sedmega odstavka tega člena.

77.a člen

(posebni primeri predložitve instrumenta zavarovanja izpolnitve DDV)

(1) Če davčni organ dvomi o upravičenosti dodelitve identifikacijske številke za DDV lahko od davčnega zavezanca, ki zahteva, da se mu dodeli identifikacijska številka za DDV oziroma kadar koli po dodelitvi te številke, zahteva predložitev instrumenta zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti iz naslova DDV, v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Davčni organ lahko zahteva predložitev instrumenta zavarovanja največ za obdobje 12 mesecev. Če davčni zavezanec ne ravna v skladu s sklepom o zavarovanju, lahko davčni organ zavrne dodelitev identifikacijske številke za DDV, oziroma če je ta številka že izdana, po uradni dolžnosti odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV.

(2) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ne zadrži njene izvršitve.

(3) Davčni organ lahko od davčnega zavezanca, ki opravi pridobitev prevoznega sredstva iz druge države članice, pred vpisom motornega vozila v evidenco davčnega organa, zahteva zavarovanje izpolnitve DDV obveznosti iz naslova pridobitve prevoznega sredstva.

2. Identifikacija

78. člen (obveznost prijavljanja)

(1) Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

(2) Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV iz prejšnjega odstavka se ne nanaša na:

- a) davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo presegel prometa v znesku 50.000 eurov;
- b) davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona;
- c) davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja le oproščene dobave blaga in storitev, od katerih se DDV ne sme odbiti.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in opravlja pridobitve blaga znotraj Unije, ki v skladu z a) in d) točko prvega odstavka 4. člena tega zakona niso predmet DDV, davčnemu organu prijaviti, da take pridobitve opravlja, če pogoji iz navedenega člena, ki določajo, da te transakcije niso predmet DDV, niso več izpolnjeni, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena mora vsak davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES izključno prejemnik storitev in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(5) Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora predložiti prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki.

(6) Vsebino in natančnejše pogoje za predložitev zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV predpiše minister, pristojen za finance.

78.a člen (črtan)

79. člen (identifikacijska številka za DDV)

(1) Davčni organ mora s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati naslednje osebe:

- a) vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene;
- b) vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga, ki je predmet DDV v skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, in vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki se v skladu s tretjim odstavkom 4. člena tega zakona odloči, da so njegove pridobitve znotraj Unije predmet DDV;
- c) vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravi pridobitev blaga znotraj Unije za namene transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega odstavka 5. člena tega zakona, ki jih je opravil zunaj ozemlja Slovenije;
- d) vsakega davčnega zavezanca, ki v Sloveniji prejme storitve, za katere je dolžan plačati DDV v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona;
- e) vsakega davčnega zavezanca, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES izključno prejemnik storitev.

(2) Identifikacijska številka za DDV je davčna številka s predpono SI.

(3) Davčni organ v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, na svoji spletni strani objavlja naslednje podatke o davčnih zavezancih, ki so potrebni za preverjanje identifikacije za namene DDV:

- a) osebno ime, prebivališče ter davčno številko;
- b) ime oziroma naziv osebe, ki ni fizična oseba, njen sedež in naslov ter davčno številko;
- c) identifikacijsko številko za DDV, datum vpisa oziroma izbrisa zavezanosti za DDV.

80. člen **(prenehanje identifikacije za namene DDV)**

(1) O prenehanju identifikacije za namene DDV davčni organ odloči po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV. Davčni zavezanec predloži zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV davčnemu organu v elektronski obliki.

(2) Če davčni organ ugotovi, da obstaja sum zlorabe identifikacije za namene DDV oziroma če ugotovi, da je davčni zavezanec identifikacijo za namene DDV uporabljal tako, da je drugim davčnim zavezancem neupravičeno omogočal odbitek DDV, lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV.

(3) Pritožba zoper odločbo o prenehanju identifikacije za namene DDV ne zadrži njene izvršitve.

3. Izdaja računov

80.a člen **(pravila za izdajanje računov)**

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma če njegova stalna poslovna enota, ki jo ima v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, osebi, ki mora kot prejemnik v skladu s 76. členom tega zakona plačati DDV, se ne glede na prejšnji odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

(4) Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se za izdajanje računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

81. člen **(obveznost izdajanja računov)**

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da sam, prejemnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1. in 2. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo za storitve, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora davčni zavezanec izdati račun tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije. Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in če ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

(3) Račun iz prvega odstavka tega člena lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev (samofakturiranje), ki mu jo je davčni zavezanec dobavil le, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in če se še posebej dogovorita o načinu sprejema vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Kupec blaga ali naročnik storitev mora na računu navesti, da ga izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki mu je dobavil blago ali opravil storitev.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena davčnemu zavezancu ni treba izdati računa za storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so storitve, ki jih opravi davčnemu zavezancu v drugi državi članici, oproščene v tej državi članici.

(5) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za posamezne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali če se opravijo zunaj Unije.

(6) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedena v skupnem računu, nastane v istem davčnem obdobju.

(7) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona, in za opravljene storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES, nastane obveznost izdaje računa najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(8) Za namene tega zakona so računi vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a do 84.a člena tega zakona.

(9) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun in se nanj nedvoumno nanaša.

82. člen **(obvezni podatki na računu)**

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;
6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;
8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitvev, ceno na enoto brez DDV ter kakršna koli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
11. v primeru izdaje računa s strani kupca blaga ali naročnika storitev v imenu in za račun davčnega zavezanca navedbo »Samofakturiranje«;
12. v primeru oprostitve DDV veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV;
13. v primeru, če je plačnik DDV kupec blaga ali naročnik storitve, navedbo »Obrnjena davčna obveznost«;

14. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona;
15. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije navedbo »Posebna ureditev – Potovalne agencije«;
16. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine navedbo »Posebna ureditev – rabljeno blago«, »Posebna ureditev – umetniški predmeti« ali »Posebna ureditev – zbirke in starine«;
17. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim imenom in naslovom.

(2) Davčni zavezanec, ki v drugi državi članici, v kateri je treba plačati DDV, nima sedeža ali njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu 192.a člena Direktive Sveta 2006/112/ES, opravi pa dobavo blaga ali storitev prejemniku, ki je dolžan plačati DDV, na računu namesto vseh podatkov iz 8., 9. in 10. točke prvega odstavka tega člena navede le davčno osnovo.

83. člen (poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec izda poenostavljeni račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, če:

1. izda račun v skladu s 1., 4. ali 5. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona in znesek na računu, brez DDV, ni višji od 100 eurov ali
2. izda račun v skladu s prvim stavkom drugega odstavka 81. člena tega zakona ali
3. izda dokument oziroma sporočilo iz devetega odstavka 81. člena tega zakona.

(2) Na poenostavljenem računu davčni zavezanec navede najmanj naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. znesek DDV, ki se plača, ali informacije, ki so potrebne za njegov izračun;
6. jasno in nedvoumno navedbo o prvotnem računu in konkretnih podrobnosti, ki so spremenjene, če je račun dokument iz devetega odstavka 81. člena tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki izda poenostavljeni račun iz prvega odstavka tega člena drugemu davčnemu zavezancu, ki takšen račun potrebuje za uveljavljanje odbitka DDV, mora na računu navesti še ime in naslov svojega kupca ali naročnika.

(4) Davčni zavezanec ne sme izdati poenostavljenega računa za dobavo blaga ali storitev, ki jih opravi v drugo državo članico, v kateri je treba plačati DDV, ali njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu 192.a člena Direktive Sveta 2006/112/ES, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri je bilo blago dobavljeno oziroma storitev opravljena.

(5) Davčni zavezanec, ki opravi dobavo blaga in storitev v skladu s 76.a členom tega zakona, mora na poenostavljenem računu navesti, da gre za obrnjeno davčno obveznost.

(6) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora znesek DDV na poenostavljenem računu izkazati ločeno po davčnih stopnjah.

(7) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitvev plačila DDV, mora na računu navesti veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona oziroma drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV.

(8) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).

84. člen **(papirnati in elektronski računi)**

(1) Račun se lahko izda v papirnati ali elektronski obliki.

(2) Elektronski račun je za namene tega zakona račun, ki vsebuje predpisane podatke v skladu s tem zakonom in ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki.

(3) Prejemnik računa se mora strinjati z uporabo elektronskega računa.

(4) Pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa v papirnati ali v elektronski obliki morajo biti zagotovljene od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa. Vsak davčni zavezanec določi način zagotovitve pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. Ta se lahko zagotavlja s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo. Pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa se lahko zagotavljata tudi z naprednim elektronskim podpisom ali z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI).

(5) »Pristnost izvora« računa pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa.

(6) »Celovitost vsebine« računa pomeni, da vsebina računa, ki je zahtevana v skladu s tem zakonom, po izdaji računa ni bila spremenjena.

(7) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku pošlje ali dá na razpolago sveženj z več elektronskimi računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

84.a člen **(valuta na računu)**

Znesek na računu je lahko izkazan v kateri koli valuti, s tem da mora davčni zavezanec znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izraziti v eurih.

4. Knjigovodstvo

85. člen **(splošne obveznosti)**

(1) Vsak davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogočijo pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

(2) Vsak davčni zavezanec mora voditi evidenco o blagu, ki ga je odposlal ali odpeljal, sam ali druga oseba za njegov račun, z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, za namene transakcij iz točk f), g) in h) drugega odstavka 9. člena tega zakona.

(3) Vsak davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogočijo identifikacijo blaga, ki mu ga odpošlje iz druge države članice davčni zavezanec, identificiran za DDV v tej drugi državi članici, ali druga oseba za njegov račun, v zvezi s katerim je bila opravljena cenitev ali delo na tem blagu.

(4) Vsak davčni zavezanec – dobavitelj blaga, ki prenese blago v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic v skladu z 9.a členom tega zakona, mora voditi evidenco, na podlagi katere lahko davčni organi preverijo skladnost prenosa in dobav z ureditvijo skladiščenja na odpoklic iz 9.a člena tega zakona.

(5) Vsak davčni zavezanec – prejemnik blaga mora v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic v skladu z 9.a členom tega zakona voditi evidenco o tem blagu.

86. člen **(posebne obveznosti v zvezi s hrambo računov)**

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo kopij računov, ki jih izda sam, ali njegov kupec ali naročnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun, ter vseh računov, ki jih je prejel.

(2) Če se davčni zavezanec, ki ima sedež na ozemlju Slovenije odloči, da kopije računov, ki jih je izdal, in račune, ki jih je prejel, hrani zunaj ozemlja Slovenije, mora predhodno o tem obvestiti davčni organ.

(3) Za zagotovitev pogojev iz četrtega odstavka 84. člena tega zakona mora davčni zavezanec račune hraniti v svoji izvorni, papirnati ali elektronski obliki, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. Davčni zavezanec lahko račune, ne glede na njihovo izvorno obliko hrani tudi na mikrofilmu, drugem mediju ali v elektronski obliki, če ti načini hrambe onemogočajo spremembo ali izbris podatkov oziroma omogočajo reproduciranje računov v izvorni obliki. Če se računi hranijo z elektronskimi sredstvi, se morajo z elektronskimi sredstvi hraniti tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, v skladu s 84. členom tega zakona.

(4) Če davčni zavezanec račune, ki jih izda ali prejme, shrani z elektronskimi sredstvi, ki zagotavljajo on-line dostop do zadevnih podatkov, ima davčni organ zaradi nadzora pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov oziroma mora biti pravica do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov omogočena tudi pristojnemu organu druge države članice, če je treba DDV plačati v tej drugi državi članici.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejme davčni zavezanec s sedežem na ozemlju Slovenije, deset let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.

(6) Ne glede na peti odstavek tega člena, mora davčni zavezanec zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

(7) Določbe tega člena se nanašajo tudi na račune, ki jih davčni zavezanec prejme od oseb iz prvega in drugega odstavka 94. člena tega zakona.

5. Obračun DDV

87. člen (vsebina obračuna)

(1) Vsak davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti obračun DDV, ki mora vsebovati vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za odbitke, kakor tudi skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki ter vrednost vseh oproščenih transakcij.

(2) Poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec v obračun DDV za posamično davčno obdobje izkazati še naslednje podatke:

- a) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz 46. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- b) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in desetega odstavka 20. člena tega zakona, opravljenih na ozemlju druge države članice, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije;
- c) skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Unije ali transakcij, ki se tako obravnavajo, brez DDV, iz 12. in 13. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV;
- d) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in desetega odstavka 20. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice;
- e) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, opravljenih v Sloveniji, za katere je plačnik DDV davčni zavezanec v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- f) skupno vrednost opravljenih storitev, brez DDV iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- g) skupno vrednost opravljenih dobav blaga in storitev, za katere je prejemnik plačnik DDV v skladu s 76.a členom tega zakona.

88. člen (predložitev obračuna DDV)

(1) Če ni s tem zakonom drugače določeno, mora davčni zavezanec obračun DDV predložiti davčnemu organu do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(2) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije znotraj Unije, in je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo iz 90. člena tega zakona, mora predložiti obračun DDV do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(4) V roku iz prvega odstavka tega člena mora obračun DDV predložiti tudi:

- a) oseba, ki mora v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka, drugim in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji;
- b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in mora plačati DDV za pridobitve blaga znotraj Unije iz točke 2. a) prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- c) oseba, ki je identificirana za namene DDV, in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Unije iz točke 2. b) prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- d) oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Unije iz točke 2.c) prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(5) V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je prenehala identifikacija za namene DDV.

(6) Davčni zavezanec, ki mu preneha status podjetnika ali zasebnika z dnem začetka postopka osebnega stečaja, mora predložiti obračun DDV na način in v roku iz drugega stavka sedmega odstavka tega člena.

(7) Davčni zavezanec, nad katerim je bil začet postopek prisilne poravnave oziroma postopek likvidacije, mora predložiti obračun DDV davčnemu organu v 20 dneh po poteku davčnega obdobja. Davčni zavezanec, nad katerim je bil začet stečajni postopek, je dolžan predložiti obračun DDV davčnemu organu najpozneje v 60 dneh po poteku davčnega obdobja.

(8) Ob končanju postopka likvidacije oziroma stečajnega postopka mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV na dan poteka davčnega obdobja.

(9) V primeru smrti davčnega zavezanca mora pooblaščenec za zastopanje ali pravni naslednik davčnega zavezanca ali skrbnik njegovega premoženja, kot je določen v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, obračun DDV predložiti davčnemu organu v 60 dneh po smrti davčnega zavezanca.

(10) Davčni zavezanec, ki prvič predlaga obračun DDV, mora obračunu priložiti tudi seznam prejetih in izdanih računov, ki so bili podlaga za sestavo obračuna DDV.

(11) Davčni zavezanec mora obračun DDV predložiti v elektronski obliki.

88.a člen

(rok predložitve obračuna DDV na podlagi odločitve davčnega organa)

(1) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV za davčno obdobje in v roku, ki ga s sklepom določi davčni organ, če v inšpekcijskem nadzoru ugotovi, da obstaja utemeljen sum, da obračunani DDV od določene dobave ne bo plačan. Ta rok ne sme biti krajši od 2 dni od dneva, ko je davčni organ vročil sklep zavezancu.

(2) Pritožba zoper sklep iz prejšnjega odstavka ne zadrži njegove izvršitve.

(3) Davčni zavezanec, kateremu je davčni organ s sklepom iz prvega odstavka tega člena naložil krajše davčno obdobje, kot je določeno v 89. členu tega zakona, mora v roku iz prvega odstavka 88. člena tega zakona predložiti obračun DDV za preostanek davčnega obdobja.

88.b člen

(popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vključi popravke napak iz preteklih davčnih obdobij v tekoči obračun DDV. Popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave ni več mogoče, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobij v tekočem obračunu DDV, zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti v višini 3 % letno.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevnu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravilen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

(4) Davčni zavezanec, ki je že predložil obračun DDV, lahko do izteka roka za predložitev tega obračuna že vloženi obračun nadomesti z novim, razen če je po tem obračunu zahteval vračilo DDV. Če vloženi obračun vključuje tudi popravke za pretekla obdobja, se upoštevata drugi in tretji odstavek tega člena.

88.c člen (predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži obračun DDV, ki ga ni predložil v predpisanem roku. Predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.

(2) Davčni zavezanec v primeru predloženega obračuna DDV na podlagi samoprijave od zneska izkazane obveznosti obračuna obresti v višini 3 % letno. Davčni zavezanec mora izkazano obveznost in obresti plačati hkrati s predložitvijo obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevnu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, za katerega bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

(4) Davčni zavezanec obračuna DDV, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

(5) Če po predložitvi obračuna DDV na podlagi samoprijave davčni organ ugotovi, da pogoji za samoprijavo iz prvega do tretjega odstavka tega člena niso izpolnjeni, s sklepom zavrne obračun v delu, ki se nanaša na obresti, predložen obračun DDV pa obravnava kot obračun DDV, predložen po izteku predpisanega roka. V tem primeru se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo zamudne obresti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek.

89. člen (davčno obdobje)

(1) Če ni s tem zakonom drugače določeno, je davčno obdobje koledarski mesec.

(2) Za davčnega zavezanca, ki je v preteklem koledarskem letu dosegel obdavčljiv promet blaga oziroma storitev v vrednosti do vključno 210.000 eurov, je davčno obdobje koledarsko trimesečje, razen če opravlja transakcije znotraj Unije in je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo iz 90. člena tega zakona.

(3) Za davčnega zavezanca, ki pridobi identifikacijsko številko za DDV je, ne glede na vrednost pričakovanega prometa, prvih 12 mesecev davčno obdobje koledarski mesec.

(4) Za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, in za osebe iz četrtega odstavka 88. člena tega zakona je davčno obdobje koledarski mesec.

(5) Za davčnega zavezanca nad katerim se začne postopek prisilne poravnave, postopek likvidacije ali stečajni postopek, se davčno obdobje konča na dan pred začetkom postopka prisilne poravnave, postopka likvidacije ali stečajnega postopka.

(6) Ob končanju postopka likvidacije se davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o razdelitvi premoženja oziroma na dan pred sprejetjem sklepa o končanju postopka prisilne likvidacije.

(7) Ob končanju stečajnega postopka se davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka.

(8) V primeru smrti davčnega zavezanca se davčno obdobje konča z dnem smrti davčnega zavezanca. Če se opravljanje dejavnosti po smrti davčnega zavezanca nadaljuje, se davčno obdobje konča z dnem prenehanja opravljanja dejavnosti tega davčnega zavezanca.

(9) Promet blaga oziroma storitev iz drugega odstavka tega člena je promet, ki je izkazan v obračunih DDV za preteklo koledarsko leto.

6. Rekapitulacijsko poročilo

90. člen

(obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila)

(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, mora davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o:

- a) pridobiteljih blaga, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago pod pogoji iz 1. in 4. točke 46. člena tega zakona;
- b) osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago, ki mu je bilo dobavljeno na način pridobitve blaga znotraj Unije v skladu s četrnim odstavkom 23. člena tega zakona;
- c) davčnih zavezancih in pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je opravil storitve, ki niso storitve, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES.

(2) V rekapitulacijskem poročilu mora davčni zavezanec navesti naslednje podatke:

- a) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga pod pogoji iz 1. točke 46. člena tega zakona in pod katero je opravil obdavčljive storitve v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona;
- b) identifikacijsko številko za DDV osebe, ki pridobiva blago ali prejema storitve v drugi državi članici, in pod katero ji je bilo blago dobavljeno oziroma so ji bile storitve opravljene;

- c) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil prenos blaga iz 4. točke 46. člena tega zakona v drugo državo članico, in številko, pod katero je identificiran v tej drugi državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga končal;
- d) za vsako osebo, ki pridobiva blago ali prejema storitve, skupno vrednost dobav blaga in skupno vrednost storitev, ki jih je opravil;
- e) za dobave, ki vključujejo prenos blaga v drugo državo članico iz 4. točke 46. člena tega zakona, skupno vrednost teh dobav, določeno v skladu s četrtem odstavkom 36. člena tega zakona;
- f) vrednost popravkov, opravljenih na podlagi drugega in tretjega odstavka 39. člena tega zakona.

(3) Vrednost iz točke d) prejšnjega odstavka se prijavi za koledarski mesec, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV, vrednost iz točke f) prejšnjega odstavka se prijavi za koledarski mesec, v katerem je pridobitelj obveščen o popravku.

(4) Poleg informacij iz prvega in drugega odstavka tega člena mora vsak davčni zavezanec – dobavitelj blaga v rekapitulacijsko poročilo vključiti tudi podatke o identifikacijski številki za DDV tistih davčnih zavezancev, ki jim je namenjeno blago, ki se odpošlje ali odpelje v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic v skladu z 9.a členom tega zakona, in o vseh spremembah predloženih informacij.

91. člen **(posebni podatki v rekapitulacijskem poročilu)**

(1) Pri pridobitvah blaga znotraj Unije iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona mora davčni zavezanec v rekapitulacijskem poročilu jasno izkazati naslednje podatke:

- a) številko, pod katero je identificiran za DDV v Sloveniji in pod katero je opravil pridobitev in nadaljnjo dobavo blaga;
- b) številko, pod katero je identificirana oseba, kateri je opravil nadaljnjo dobavo v drugi državi članici;
- c) za vsako osebo, kateri je bila opravljena nadaljnja dobava, skupno vrednost, brez DDV, opravljenih dobav blaga v drugi državi članici.

(2) Vrednost iz c) točke prvega odstavka tega člena se prijavi za koledarski mesec, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV.

92. člen **(obdobje poročanja in predložitve rekapitulacijskega poročila)**

(1) Rekapitulacijsko poročilo se sestavi za koledarski mesec. Davčni zavezanec predloži rekapitulacijsko poročilo za koledarski mesec, v katerem je opravil transakcijo znotraj Unije ali v katerem mora izvršiti popravek za pretekla obdobja poročanja.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(3) Rekapitulacijsko poročilo davčni zavezanec predloži v elektronski obliki oziroma z elektronskim prenosom datoteke.

92.a člen **(obdobje poročanja, predložitve in vsebina poročila o dobavi blaga in storitev po 76.a členu tega zakona)**

(1) Davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga ali storitev, za katere je prejemnik plačnik DDV v skladu s 76.a členom tega zakona sestavi poročilo o teh dobavah za koledarski mesec.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka mora davčnemu organu predložiti poročilo o dobavah do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku koledarskega meseca. Davčni zavezanec mora predložiti poročilo za koledarski mesec, v katerem je opravil zadevne dobave, ali v katerem mora popraviti podatke o zadevnih dobavah iz preteklih obdobj.

(3) V poročilu iz prvega odstavka tega člena mora izkazati naslednje podatke:

- a) številko, pod katero je identificiran za namene DDV in pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev, za katero je prejemnik plačnik DDV v skladu s 76.a členom tega zakona;
- b) številko, pod katero je identificiran prejemnik teh dobav;
- c) za vsakega prejemnika, kateremu je bila opravljena taka dobava, skupno vrednost teh dobav, brez DDV.

(4) Poročilo iz prvega odstavka tega člena davčni zavezanec predloži v elektronski obliki.

7. Obveznosti glede nekaterih transakcij pri uvozu in izvozu

93. člen

(uporaba tega zakona za blago, uvoženo s tretjih ozemelj oziroma izvoženo na tretja ozemlja)

(1) Blago iz 2. točke 18. člena tega zakona, ki se uvaža v Slovenijo s tretjega ozemlja, ki je sicer sestavni del carinskega območja Unije, vendar zanj v skladu s 1. členom tega zakona ne veljajo splošna pravila obdavčevanja dobav in nabav blaga znotraj Unije, se obravnava v Sloveniji v skladu z drugim do četrtem odstavkom tega člena.

(2) Formalnosti, ki se nanašajo na vnos blaga iz prvega odstavka tega člena v Unijo, so določene z evropskimi carinskimi predpisi, ki urejajo uvoz blaga na carinsko območje Unije.

(3) Če je namembni kraj pri prevozu ali pošiljanju blaga iz prvega odstavka tega člena v drugi državi članici, kot je država članica, v kateri je blago vneseno v Unijo, se blago prevaža znotraj Unije v skladu z določbami evropskih carinskih predpisov, ki urejajo notranji tranzitni postopek, vendar le, če je v skladu s temi predpisi za to blago ob vnosu v Unijo vložena tranzitna deklaracija.

(4) Če je za blago iz prvega odstavka tega člena v trenutku vnosa v Unijo začet postopek, zaradi katerega bi, če bi bilo blago uvoženo v smislu 1. točke 18. člena tega zakona, zavezanec za blago lahko uveljavil oprostitev iz prvega odstavka 57. člena tega zakona, velja oprostitev iz prvega odstavka 57. člena tega zakona tudi za blago iz prvega odstavka tega člena.

(5) Blago, razen blaga iz 1. točke 18. člena tega zakona, ki se iz Slovenije pošlje na tretje ozemlje, ki je sicer sestavni del carinskega območja Unije, vendar zanj ne veljajo splošna pravila obdavčevanja dobav in nabav blaga znotraj Unije, se obravnava v Sloveniji v skladu s šestim in sedmim odstavkom tega člena.

(6) Formalnosti v zvezi z izvozom blaga iz petega odstavka tega člena na tretje ozemlje so določene z evropskimi carinskimi predpisi, ki urejajo izvoz blaga iz carinskega območja Unije.

(7) Če je bilo blago začasno izvoženo na tretje ozemlje z namenom, da bo ponovno uvoženo v Slovenijo, se za blago iz petega odstavka tega člena upoštevajo določbe, ki sicer urejajo obdavčitev oziroma oprostitvev plačila DDV za ponovni uvoz blaga, ki je bilo prvotno začasno izvoženo iz carinskega območja Unije.

8. Obveznosti pri pridobitvi prevoznih sredstev

93.a člen (pridobitev prevoznega sredstva)

(1) Pridobitev novega prevoznega sredstva iz tretjega odstavka 3. člena tega zakona mora davčnemu organu v elektronski obliki v 15 dneh od pridobitve prijaviti:

- davčni zavezanec iz 2.a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona, ki novo prevozno sredstvo registrira v Sloveniji;
- oseba iz 2.b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona, pri čemer DDV odmeri davčni organ.

(2) Davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, ki pridobi rabljeno prevozno sredstvo in ga registrira v Sloveniji, od prodajalca, ki je rabljeno prevozno sredstvo dobavil pod pogoji, ki so enaki pogojem iz 1. točke 46. člena tega zakona, mora davčnemu organu prijaviti, v elektronski obliki, pridobitev rabljenega prevoznega sredstva v 15 dneh od dneva pridobitve. Za rabljeno prevozno sredstvo se šteje prevozno sredstvo, ki ne šteje za novo prevozno sredstvo v skladu s tretjim odstavkom 3. člena tega zakona.

(3) Davčni zavezanec mora pred registracijo prevoznega sredstva, ki je bilo ob pridobitvi namenjeno nadaljnji prodaji, davčnemu organu prijaviti pridobitev prevoznega sredstva v elektronski obliki.

(4) Organ, pristojen za registracijo, oziroma za registracijo vozil pooblaščen organizacija prevoznega sredstva davčnega zavezanca iz prve alineje prvega odstavka oziroma iz drugega ali iz tretjega odstavka tega člena ne sme registrirati brez dokazila o prijavi pridobitve davčnemu organu oziroma ko gre za prevozno sredstvo osebe iz druge alineje prvega odstavka tega člena brez dokazila o plačilu DDV.

(5) Minister, pristojen za finance, podrobneje uredi prijavo pridobitve prevoznega sredstva iz tega člena.

XI. POSEBNE UREDITVE

1. Posebna ureditev za male davčne zavezance

94. člen (oprostitvev obračunavanja DDV)

(1) Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 eurov obdavčljivega prometa.

(2) Obračunavanja DDV je oproščena tudi dobava blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če se zanjo dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov in, če katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7.500 eurov. Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost se kot davčni zavezanec za namene tega zakona šteje eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezanec za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV v skladu s tem zakonom. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu v elektronski obliki in jo uporabljati najmanj 60 mesecev.

(4) Davčni zavezanec, ki uveljavlja oprostitev obračunavanja DDV v skladu s tem členom, nima pravice do odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona, niti ga ne sme izkazovati na izdanih računih.

(5) Če povezane osebe opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave, se za namene tega člena skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju 12 mesecev šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb.

(6) Iz posebne ureditve po tem členu so izvzete naslednje transakcije:

- a) dobave novih prevoznih sredstev, ki so opravljene pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona;
- b) dobave blaga in storitev, ki jih v Sloveniji opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža.

(7) Obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

(8) V obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka se ne všteva odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

(9) V obdavčljiv promet iz prvega odstavka tega člena se pri fizični osebi všteva obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba).

2. Posebna ureditev za kmete

95. člen (pavšalno nadomestilo)

(1) Davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona ima ob dobavi kmetijskih in gozdarskih pridelkov ter kmetijskih in gozdarskih storitev, ki so rezultat osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, pravico do pavšalnega nadomestila

DDV (v nadaljnjem besedilu: pavšalno nadomestilo), pod pogoji in na način, določen s tem členom.

(2) Pravico do pavšalnega nadomestila imajo le tisti davčni zavezanci, ki opravijo dobave blaga in storitev iz prvega odstavka tega člena davčnim zavezancem, ki morajo obračunavati in plačevati DDV v skladu s tem zakonom.

(3) Davčni zavezanci – kupci blaga oziroma naročniki storitev iz prvega odstavka tega člena, so dolžni plačilu za opravljeno dobavo prišteti znesek pavšalnega nadomestila v višini 8% od odkupne vrednosti.

(4) Davčni zavezanci iz tretjega odstavka tega člena imajo pravico, da pavšalno nadomestilo odbijejo kot DDV pod pogoji, določenimi s tem zakonom.

(5) Davčni zavezanci imajo pravico do pavšalnega nadomestila, če so predhodno pridobili dovoljenje davčnega organa. Imetnik dovoljenja mora za obdobje veljavnosti dovoljenja sestaviti obračun pavšalnega nadomestila in ga v elektronski obliki predložiti davčnemu organu do 31. januarja tekočega leta za preteklo koledarsko leto.

(6) Podrobnejše določbe o pogojih in načinu izvajanja tega člena izda minister, pristojen za finance.

96. člen

(priznavanje pavšalnega nadomestila v prometu z drugimi državami članicami)

(1) Ne glede na prvi odstavek 95. člena tega zakona, ima davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona, ki izpolnjuje pogoje iz petega odstavka 95. člena tega zakona, pravico do pavšalnega nadomestila tudi za dobavo blaga in storitev iz prvega odstavka 95. člena, ki jo opravi davčnim zavezancem, identificiranim za namene DDV v drugi državi članici.

(2) Davčni zavezanci-kupci blaga oziroma naročniki storitev iz prvega odstavka tega člena so dolžni plačilu za opravljeno dobavo prišteti znesek pavšalnega nadomestila v višini 8% od odkupne vrednosti.

(3) Davčni zavezanci iz prejšnjega odstavka imajo pravico do vračila pavšalnega nadomestila, ki so ga plačali imetniku dovoljenja za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, pri čemer se za priznavanje pravice do vračila pavšalnega nadomestila smiselno upošteva 74. do 74.g člen tega zakona.

(4) Minister, pristojen za finance, podrobneje določi izvajanje tega člena.

3. Posebna ureditev za potovalne agencije

97. člen

(storitve potovalnih agencij in organizatorjev potovanj)

(1) Če potovalna agencija deluje v svojem imenu in če pri zagotavljanju potovalnih zmogljivosti uporablja dobave blaga ali storitev drugih davčnih zavezancev, obračunava in plačuje DDV v skladu s tem podpoglavjem.

(2) Določbe tega člena se ne nanašajo na potovalno agencijo, ki deluje le kot posrednik (v imenu in za račun potnika) in za katero se pri določanju davčne osnove uporablja točka c) šestega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) V tem podpoglavju se organizatorji potovanj štejejo za potovalne agencije.

(4) Transakcije v zvezi s potovanjem, ki jih opravi potovalna agencija pod pogoji iz tega člena, se obravnavajo kot enotna storitev, ki jo potovalna agencija opravi potniku.

(5) Storitev potovalne agencije je obdavčljiva v državi članici, v kateri ima potovalna agencija sedež svoje dejavnosti ali poslovno enoto, iz katere je opravila storitev.

98. člen (davčna osnova)

Davčna osnova in cena brez DDV, glede enotne storitve, ki jo opravi potovalna agencija, je razlika med celotnim zneskom, brez DDV, ki ga plača potnik, in dejanskimi stroški potovalne agencije za dobave blaga in storitev, ki jih opravijo drugi davčni zavezanci, če je neposredni uporabnik teh storitev potnik.

99. člen (oproščene transakcije)

(1) Če so transakcije, ki jih potovalna agencija zaupa v izvedbo drugim davčnim zavezancem, opravljene zunaj Unije, se storitev potovalne agencije šteje kot oproščena storitev posredovanja v skladu s 55. členom tega zakona.

(2) Če so transakcije iz prvega odstavka tega člena opravljene tako znotraj Unije kot zunaj nje, je oproščen samo tisti del storitev potovalne agencije, ki se nanaša na transakcije zunaj Unije.

100. člen (odbitek in vračilo DDV)

Potovalna agencija nima v nobeni državi članici pravice do odbitka DDV niti do vračila DDV, ki ji ga zaračunajo drugi davčni zavezanci od transakcij, ki so jih nudili neposredno potniku.

4. Posebna ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine

101. člen (definicije)

(1) Za namene tega podpoglavja se uporabljajo naslednje definicije:

1. »rabljeno blago« pomeni premično stvar, ki je primerna za nadaljnjo uporabo taka, kot je, ali po popravilu, razen umetniških predmetov, zbirk ali starin in razen plemenitih kovin ali dragega kamenja;
2. »umetniški predmeti« pomenijo predmete iz dela A Priloge III, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del;
3. »zbirke« pomenijo predmete iz dela B Priloge III tega zakona;
4. »starine« pomenijo predmete iz dela C Priloge III tega zakona;

5. »plemenite kovine« so platina, zlato, paladij in srebro ter zlitine plemenite kovine z drugo plemenito kovino;
6. »drago kamenje« so diamanti, rubini, safirji in smaragdi, obdelani ali neobdelani, če niso vdeleni oziroma nanizani;
7. »obdavčljivi preprodajalec« pomeni kateregakoli davčnega zavezanca, ki v okviru svoje ekonomske dejavnosti in z namenom nadaljnje prodaje kupuje ali uvaža rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, ne glede na to, ali ta davčni zavezanec deluje v svojem imenu ali za račun druge osebe, v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo;
8. »organizator prodaje na javni dražbi« pomeni kateregakoli davčnega zavezanca, ki v okviru svoje ekonomske dejavnosti ponuja blago za prodajo na javni dražbi z namenom, da ga izroči najboljšemu ponudniku;
9. »principal organizatorja prodaje na javni dražbi« pomeni katerokoli osebo, ki preda blago organizatorju prodaje na javni dražbi po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na prodajo.

(2) Pogodba, na podlagi katere se plača provizija na prodajo iz 9. točke prvega odstavka tega člena, mora določati, da organizator prodaje ponudi blago za prodajo na javni dražbi v svojem imenu, toda za račun svojega principala, in da mora on izročiti blago v svojem imenu, toda za račun principala, najboljšemu ponudniku na javni dražbi.

4.a) Posebna ureditev za obdavčljive preprodajalce

102. člen (splošno)

(1) Za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki jih opravijo obdavčljivi preprodajalci, se uporablja posebna ureditev, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže obdavčljivi preprodajalec v skladu s to ureditvijo.

(2) Ureditev iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, opravljeno v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona.

103. člen (pogoji za uporabo ureditve)

Za dobave blaga iz prvega odstavka 102. člena tega zakona, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, se posebna ureditev uporablja, če mu je to blago v Uniji dobavila ena od naslednjih oseb:

- a) oseba, ki ni davčni zavezanec;
- b) drug davčni zavezanec, kolikor je dobava blaga oproščena v skladu s 3. točko 44. člena tega zakona;
- c) drug davčni zavezanec, ki je oproščen obračunavanja DDV v skladu s posebno ureditvijo za male davčne zavezance, če gre za osnovna sredstva;
- d) drug obdavčljiv preprodajalec, kolikor je bila dobava blaga obdavčena z DDV po posebni ureditvi.

104. člen (davčna osnova)

(1) Davčna osnova za dobave blaga iz 102. člena tega zakona je razlika v ceni, ki jo doseže obdavčljivi preprodajalec, zmanjšana za znesek DDV, ki se nanaša na razliko v ceni.

(2) Razlika v ceni je enaka razliki med prodajno ceno, ki jo zaračuna obdavčljivi preprodajalec za blago, in nabavno ceno.

(3) »Prodajna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo obdavčljivi preprodajalec prejel od kupca ali tretje osebe, vključno s subvencijami, neposredno povezanimi s transakcijo, davki, taksami in drugimi dajatvami ter postranskimi stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih preprodajalec zaračuna kupcu, vključno z DDV, razen zneskov iz šestega odstavka 36. člena tega zakona.

(4) »Nabavna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, opredeljeno v drugem odstavku tega člena, ki ga je ali ga bo prejel dobavitelj od obdavčljivega preprodajalca.

(5) Če je nabavna cena večja od prodajne cene zadevnega blaga, se šteje, da je davčna osnova enaka 0.

105. člen **(izbira posebne ureditve)**

(1) Ne glede na 103. člen tega zakona, se lahko obdavčljivi preprodajalec odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni tudi od naslednjih transakcij:

- a) dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih uvozi sam;
- b) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo njihovi avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo drugi davčni zavezanci, ki niso obdavčljivi preprodajalci, če je bila dobava obdavčena po nižji stopnji DDV v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona.

(2) Obdavčljivi preprodajalec mora obračunavati DDV v skladu s tem členom najmanj dve koledarski leti.

(3) Obdavčljivi preprodajalec obračunava DDV po tem členu od davčne osnove, ki jo določi v skladu s 104. členom tega zakona. Od dobav umetniških predmetov, zbirk oziroma starin, ki jih je obdavčljivi preprodajalec uvozil sam, je nabavna cena, ki se mora upoštevati pri izračunu razlike v ceni, enaka davčni osnovi pri uvozu, določeni v skladu z 38. členom tega zakona, povečani za DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu.

106. člen **(uporaba splošne ureditve)**

(1) Obdavčljivi preprodajalec lahko uporablja splošno ureditev za vsako dobavo, za katero velja posebna ureditev.

(2) Če obdavčljivi preprodajalec uporabi splošno ureditev za dobavo umetniškega predmeta, zbirateljskega predmeta ali starine, ki jo je sam uvozil, ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu tega blaga.

(3) Če obdavčljivi preprodajalec uporabi splošno ureditev za dobavo umetniškega predmeta, ki mu ga dobavi avtor ali njegov pravni naslednik ali davčni

zavezanec, ki ni obdavčljivi preprodajalec, ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v zvezi z umetniškim predmetom, ki mu je bil dobavljen.

(4) Pravica do odbitka nastane, ko nastane obveznost za obračun davka od dobave, za katero se obdavčljivi preprodajalec odloči uporabiti splošno ureditev DDV.

107. člen (oprostitve)

Kadar se dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki so predmet posebne ureditve, opravijo pod pogoji iz 52., 53., 54. ali 75. člena tega zakona, so te dobave oproščene plačila DDV.

108. člen (odbitek vstopnega DDV)

(1) Obdavčljivi preprodajalec, ki za dobave blaga uporablja posebno ureditev, ne sme od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal:

- a) za umetniške predmete, zbirke ali starine, ki jih je sam uvozil;
- b) za umetniške predmete, ki so mu jih ali mu jih bodo dobavili avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) za umetniške predmete, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil davčni zavezanec, ki ni obdavčljivi preprodajalec.

(2) Davčni zavezanec od DDV, ki ga je dolžan plačati, ne sme odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal za blago, ki mu ga je ali mu ga bo dobavil obdavčljivi preprodajalec, če se za dobave tega blaga, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, uporabi posebna ureditev.

109. člen (knjigovodstvo)

Obdavčljivi preprodajalec, ki uporablja splošno ureditev in posebno ureditev, mora v svojem knjigovodstvu ločeno izkazovati transakcije za vsako ureditev posebej.

110. člen (izkazovanje DDV na računih)

Obdavčljivi preprodajalec na računih, ki jih izdaja, ne sme posebej izkazati DDV od dobav blaga, za katere uporabi posebno ureditev.

4.b) Posebna ureditev za prodajo na javni dražbi

111. člen (splošno)

(1) Za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih opravi organizator prodaje na javni dražbi v svojem imenu in za račun oseb iz 112. člena tega zakona v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje tega

blaga na javni dražbi, se uporablja posebna ureditev, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže organizator prodaje na javni dražbi.

(2) Ureditev iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, opravljeno v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona.

112. člen (pogoji za uporabo posebne ureditve)

Ta posebna ureditev se uporabi za dobave, ki jih organizator prodaje na javni dražbi opravi v svojem imenu za račun naslednjih oseb:

- a) osebe, ki ni davčni zavezanec;
- b) drugega davčnega zavezanca, če je dobava blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, oproščena v skladu s 3. točko 44. člena tega zakona;
- c) drugega davčnega zavezanca, če dobava blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, izpolnjuje pogoje za oprostitev za male davčne zavezance, in vključuje osnovana sredstva;
- d) obdavčljivega preprodajalca, če je dobava blaga, ki jo opravi ta obdavčljivi preprodajalec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, predmet DDV po posebni ureditvi.

113. člen (trenutek opravljene dobave)

Šteje se, da je dobava blaga davčnemu zavezancu, ki je organizator prodaje na javni dražbi, opravljena takrat, ko se blago proda na javni dražbi.

114. člen (davčna osnova)

(1) Davčna osnova za vsako dobavo blaga po tej ureditvi je skupni znesek, ki ga organizator prodaje na javni dražbi zaračuna kupcu v skladu s 116. členom tega zakona, zmanjšan za:

- a) neto znesek, določen v skladu z drugim odstavkom tega člena, ki ga je ali ga bo plačal organizator prodaje na javni dražbi svojemu naročniku prodaje;
- b) znesek DDV, ki ga je dolžan plačati organizator prodaje na javni dražbi od svoje provizije.

(2) Neto znesek, ki ga je ali ga bo plačal organizator prodaje na javni dražbi svojemu naročniku prodaje, je enak razliki med ceno blaga, doseženo na javni dražbi, in zneskom provizije, ki jo pridobi ali jo bo pridobil organizator prodaje na javni dražbi od svojega naročnika prodaje v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje.

115. člen (knjigovodstvo)

(1) Organizatorji prodaje na javni dražbi, ki dobavljajo blago pod pogoji iz 111. in 112. člena tega zakona, morajo v svojem knjigovodstvu na prehodnih postavkah izkazati naslednje zneske:

- a) zneske, ki so jih ali jih bodo prejeli od kupcev blaga;

b) zneske, ki so jih ali jih bodo nakazali (plačali) naročnikom prodaje blaga.

(2) Zneski iz prvega odstavka tega člena morajo biti ustrezno utemeljeni.

116. člen (izdaja računa)

(1) Organizator prodaje na javni dražbi mora kupcu izdati račun, na katerem mora izkazati naslednje podatke:

- a) ceno blaga, doseženo na dražbi;
- b) davke, takse in druge dajatve;
- c) postranske stroške, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih organizator zaračuna kupcu blaga.

(2) Na računu iz prvega odstavka tega člena ne sme ločeno izkazati DDV.

117. člen (obveznost izdaje obračuna)

(1) Organizator prodaje na javni dražbi, kateremu je bilo blago izročeno po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija od prodaje na javni dražbi, mora svojemu naročniku prodaje izdati obračun. Obračun mora izkazovati znesek transakcije, to je ceno blaga, doseženo na dražbi, zmanjšano za znesek provizije, ki jo je ali jo bo prejel od naročnika prodaje.

(2) Obračun iz prvega odstavka tega člena se prizna kot račun, ki ga mora naročnik prodaje, če je davčni zavezanec, izdati organizatorju prodaje na javni dražbi v skladu z 81. členom tega zakona.

5. Posebna ureditev za investicijsko zlato

118. člen (definicije)

(1) Po tej ureditvi izraz »investicijsko zlato« pomeni:

- a) zlato v obliki palic ali ploščic z maso, ki jo sprejemajo trgi plemenitih kovin, čistine, ki je enaka ali večja od 995 tisočink, predstavljeno z vrednostnimi papirji ali ne, razen majhnih palic ali ploščic z maso manj kot 1 g;
- b) zlate kovance:
 - s čistino, enako ali večjo od 900 tisočink,
 - skovane po letu 1800,
 - ki so ali so bili zakonito plačilno sredstvo v državi porekla in
 - ki se običajno prodajo po ceni, ki ne presega za več kot 80% vrednosti zlata na odprtem trgu, vsebovanega v kovancih.

(2) Po tej ureditvi se šteje, da se taki kovanci ne prodajajo v zbirateljske namene.

119. člen (oprostitve)

Plačila DDV so oproščene:

- dobave, pridobitve znotraj Unije in uvoz investicijskega zlata, vključno z investicijskim zlatom, ki ga predstavljajo potrdila za alocirano ali nealocirano zlato ali s katerimi se trguje na računih za zlato, predvsem posojila v zlatu in zamenjalni (swap) posli, ki vključujejo lastninsko pravico ali terjatve v zvezi z investicijskim zlatom, kot tudi transakcije z investicijskim zlatom, ki vključujejo terminske posle in terminske pogodbe, ki pripeljejo do prenosa lastninske pravice ali terjatve v zvezi z investicijskim zlatom;
- storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun drugega, kadar posredujejo pri dobavah investicijskega zlata za svojega principala.

120. člen (izbira obdavčitve)

(1) Ne glede na 119. člen tega zakona, imajo davčni zavezanci, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo kakršnokoli zlato v investicijsko zlato, pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata, če ga dobavijo drugemu davčnemu zavezancu.

(2) Pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata iz točke a) prvega odstavka 118. člena tega zakona imajo tudi davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene.

(3) Če se dobavitelj iz prvega ali drugega odstavka tega člena odloči za obdavčitev, ima pravico do izbire za obdavčitev tudi posrednik za storitve iz druge alineje 119. člena tega zakona.

(4) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

121. člen (pravica do odbitka)

(1) Če je poznejša dobava tega zlata oproščena po tej ureditvi, sme davčni zavezanec odbiti DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal:

1. za investicijsko zlato, ki mu ga je dobavila oseba, ki je izbrala obdavčitev v skladu s 120. členom tega zakona;
2. za nabavo ali pridobitev znotraj Unije ali za uvoz zlata, razen investicijskega zlata, ki ga pozneje sam ali druga oseba za njegov račun predela v investicijsko zlato;
3. za storitve, ki so mu bile opravljene, kamor spadajo sprememba oblike, mase ali čistosti zlata, vključno z investicijskim zlatom.

(2) Davčni zavezanec, ki proizvaja investicijsko zlato ali predeluje zlato v investicijsko zlato, sme odbiti DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal za nabavo ali pridobitev znotraj Unije ali ob uvozu blaga ali za storitve v zvezi s proizvodnjo ali predelavo tega zlata, kot da bi bila poznejša dobava zlata, ki je oproščeno po tej ureditvi, obdavčena.

122. člen (posebne obveznosti za davčne zavezance, ki trgujejo z investicijskim zlatom)

(1) Davčni zavezanci morajo voditi evidence o transakcijah z investicijskim zlatom in hraniti dokumentacijo najmanj deset let po poteku leta, na katero se te listine nanašajo.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše evidence iz prvega odstavka tega člena.

6. Posebni ureditvi za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci

122.a člen (definicije)

Po posebnih ureditvah iz 6. podpoglavja tega zakona za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »telekomunikacijske storitve«, »storitve oddajanja« ter »elektronske storitve« so storitve iz prvega odstavka 30.c člena tega zakona;
- »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v skladu s 30.c členom tega zakona;
- »poseben obračun DDV« je obračun, ki vsebuje podatke, potrebne za ugotovitev zneska DDV, ki ga je treba plačati v posamezni državi članici.

122.b člen (vročanje davčnim zavezancem iz podpoglavja 6.a in 6.b)

(1) Davčnim zavezancem iz 125. in 130.b člena tega zakona se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo osebno po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.

(2) Davčnim zavezancem, ki so prijavili uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v eni od držav članic znotraj Unije, vendar ne v Sloveniji, se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo na elektronski naslov. Šteje se, da je bila odločba, sklep ali drug dokument vročen davčnemu zavezancu 15. dan od dneva, ko je bil odposlan na elektronski naslov davčnega zavezanca, ki ga je navedel na obrazcu za prijavo v posebno ureditev.

(3) Pritožba zoper odločbo se lahko vloži v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila odločba vročena.

6.a Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije

123. člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;
- »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s tem podpoglavjem.

124. člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Posebna ureditev iz tega podpoglavja se lahko uporablja za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona opravi osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v kateri koli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 125. člena tega zakona uporablja ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

125. člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

126. člen (izključitev iz posebne evidence)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, izključi iz posebne evidence, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ali
- davčni organ kakorkoli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, ali
- ne izpolnjuje več zahtev, ki morajo biti izpolnjene za uporabo posebne ureditve, ali
- nenehno krši pravila posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (prenovitev) (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2011, str. 1), zadnjič spremenjeni z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2018/1912 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede nekaterih oprostitev za transakcije znotraj Skupnosti (UL L št. 311 z dne 7. 12. 2018, str. 10), (v nadaljnjem besedilu: Izvedbena uredba).

127. člen (predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Posebni obračun DDV mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV, in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izkazovati zneske v eurih.

(4) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

128. člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna iz prvega odstavka 127. člena tega zakona. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

129. člen (vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV ne glede na a) točko drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(2) Zahtevek za vračilo DDV davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, pošlje v elektronski obliki.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo.

130. člen (vodenje evidenc)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te ureditve, tako da z njimi zagotovi vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ države članice potrošnje izvaja davčni nadzor glede pravilnosti davčnega obračuna v skladu z zakonom. Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici

potrošnje. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora evidence hraniti deset let po koncu leta, ko je bila transakcija opravljena.

6.b Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje

130.a člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja »davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto znotraj Unije, vendar na ozemlju države članice potrošnje nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.

130.b člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, lahko prijavi uporabo posebne ureditve po tem podpoglavju, če ima sedež v Sloveniji ali če nima sedeža znotraj Unije, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče ali običajno prebivaljo v državi članici potrošnje.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v skladu s prvim odstavkom tega člena in nima sedeža v Sloveniji, ima pa v Sloveniji oziroma znotraj Unije eno ali več stalnih poslovnih enot, mora izpolnjevati obveznosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja za tekoče koledarsko leto in za dve naslednji koledarski leti.

130.c člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.b člena tega zakona, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi posebne ureditve iz tega podpoglavja, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da te ureditve ne more več uporabljati. Prijavo mora davčni zavezanec posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je že bila dodeljena.

(3) Davčni organ vodi za potrebe posebne ureditve iz tega podpoglavja posebno evidenco davčnih zavezancev, ki prijavijo uporabo te posebne ureditve.

130.d člen (izključitev iz posebne ureditve)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, izključi iz posebne ureditve, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev;
- davčni organ kakor koli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti po tej posebni ureditvi, kot je opredeljeno v 58.a členu Izvedbene uredbe;
- ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali
- nenehno krši pravila te posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

130.e člen (predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Obračun mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV in za vsako članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) Če ima davčni zavezanec poleg stalne poslovne enote v Sloveniji eno ali več drugih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, mora v posebnem obračunu DDV poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti še za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev po posebni ureditvi iz tega podpoglavja ter identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

(4) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec izkazovati zneske v eurih.

(5) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV, predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

130.f člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna iz 130.e člena tega zakona. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

130.g člen (odbitek DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v Sloveniji, lahko ne glede na 3. člen Direktive Sveta 2008/9/ES uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici v skladu s podpoglavjem 2.3. poglavja IX tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, lahko ne glede na prvi odstavek 74. člena tega zakona uveljavlja vračilo plačanega DDV v Sloveniji v skladu s podpoglavjem 2.2. poglavja IX tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, ter v Sloveniji kot državi članici potrošnje opravlja tudi dejavnosti, za katere ne velja ta posebna ureditev in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere velja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

130.h člen (vodenje evidenc)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

(2) Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje.

(3) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena, mora evidence hraniti deset let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

7. Posebna ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji

131. člen (splošno)

(1) Davčni zavezanec, ki v zadnjih 12 mesecih ni presegel 400.000 eurov obdavčljivega prometa, brez DDV, in ni verjetno, da bo ta znesek presegel v naslednjih 12 mesecih, sme obračunavati in plačevati DDV na podlagi prejetih plačil za opravljene dobave blaga in storitev (v nadaljnjem besedilu: posebna ureditev po plačani realizaciji) v skladu s tem podpoglavjem na način, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka je obdavčljivi promet iz sedmega in osmega odstavka 94. člena tega zakona.

(3) Pri povezanih osebah se, za namene tega podpoglavja, kot znesek iz prvega odstavka tega člena šteje znesek, ki ga vse povezane osebe dosežejo skupaj. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih ali fizičnih oseb.

(4) Ne glede na 33. člen tega zakona, nastane obveznost obračuna DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko prejme plačilo.

(5) Ne glede na 62. člen tega zakona, nastane pravica do odbitka DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko izvrši plačilo.

132. člen **(izključitve iz posebne ureditve po plačani realizaciji)**

(1) Iz obračunavanja DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji so izključene naslednje transakcije: uvoz in izvoz blaga, pridobitve blaga znotraj Unije in dobave blaga znotraj Unije.

- (2) Posebna ureditev po plačani realizaciji se tudi ne uporablja pri:
- pogodbah o finančnem najemu (leasing), pri katerem je opravljen prenos lastninske pravice s plačilom zadnjega obroka;
 - pogodbah o prodaji oziroma nakupu blaga s pridržkom lastninske pravice;
 - transakcijah na podlagi kreditne ali posojilne pogodbe;
 - dobavah blaga oziroma storitev, kjer je izdan račun z obračunanim DDV, in zneska, izkazanega na računu, ni treba plačati v obdobju, ki presega 6 mesecev od datuma izdaje računa;
 - dobavah blaga oziroma storitev, v zvezi s katerim je račun izdan, preden je bilo blago dobavljeno oziroma storitev opravljena;
 - storitvah, za katere je prejemnik storitev dolžan plačati davek v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona;
 - dobavah blaga ali storitev, za katere je prejemnik plačnik DDV v skladu s 76.a členom tega zakona.

133. člen **(pogoji za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)**

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 131. člena tega zakona sme začeti uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji na prvi dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če:

- je predložil vse obračune DDV, ki jih je bil dolžan predložiti, in je plačal vse zapadle obveznosti iz naslova DDV;
- pred prehodom na posebno ureditev po plačani realizaciji ni bil pravnomočno obsojen zaradi storitve kaznivega dejanja ali bil kaznovan za hujši prekršek v zvezi z DDV;
- v obdobju 12 mesecev pred prehodom na posebno ureditev po plačani realizaciji ni uporabljal te posebne ureditve;
- v svojem knjigovodstvu zagotovi izpolnjevanje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji;
- vsaj 15 dni pred začetkom uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji obvesti davčni organ o davčnem obdobju, v katerem bo začel uporabljati to posebno ureditev. Davčni zavezanec predloži obvestilo davčnemu organu v elektronski obliki.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka, ki začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v svojem knjigovodstvu ločeno izkazati kakršna koli plačila, ki jih prejme ali izvrši v zvezi s transakcijami, od katerih mora ugotoviti svojo davčno obveznost na podlagi izdanih in prejetih računov.

(3) Davčni zavezanec, ki predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, sme uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji od dneva identifikacije za namene DDV, če:

- ni verjetno, da bo v naslednjih 12 mesecih presegel znesek, določen v 131. členu tega zakona,
- davčni organ obvesti o uporabi posebne ureditve po plačani realizaciji ob predložitvi zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec predloži obvestilo davčnemu organu v elektronski obliki.

(4) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka, ki začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, ne sme obračunati DDV od plačil, ki jih prejme za dobave blaga oziroma storitve, ki jih je opravil pred identifikacijo za namene DDV, ali uveljavljati odbitka DDV za plačila, ki jih izvrši v zvezi z dobavo blaga in storitev, ki so mu bile opravljene pred identifikacijo za namene DDV.

(5) Posebna ureditev po plačani realizaciji se ne sme uporabiti retroaktivno.

(6) Če davčni organ iz obvestila davčnega zavezanca ali drugih podatkov, ki so mu na razpolago, ugotovi, da obstaja sum zlorabe posebne ureditve po plačani realizaciji, ali če mora preveriti točnost in popolnost podatkov v obvestilu, lahko davčnemu zavezancu začasno, največ pa za 2 meseca, prepove uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji. Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe davčnega organa.

(7) Davčni organ mora v roku iz prejšnjega odstavka izdati odločbo, s katero prepove uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, če ugotovi, da je davčni zavezanec želel uporabiti to posebno ureditev zaradi izoginitve davku, ali če ugotovi, da predpisani pogoji za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji niso bili izpolnjeni. Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe davčnega organa.

134. člen

(začetek in prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, lahko začne uporabljati to ureditev ne prej kot prvi dan svojega naslednjega davčnega obdobja, ki sledi mesecu priglasitve.

(2) Davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji do zadnjega dne tistega davčnega obdobja, v katerem vrednost obdavčljivih dobav blaga in storitev v zadnjih 12 mesecih preseže 400.000 eurov, brez DDV.

(3) Davčni zavezanec lahko preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji zadnji dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če obvesti davčni organ o davčnem obdobju, v katerem bo prenehal uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji. Davčni zavezanec predloži obvestilo davčnemu organu v elektronski obliki.

(4) Davčni zavezanec, ki preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

135. člen

(posebni primeri o prenehanju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčnemu zavezancu preneha pravica do uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če:

- je bil med uporabo te ureditve obsojen storitve kaznivega dejanja ali kaznovan za hujši prekršek v zvezi z DDV,
- je uveljavljal odbitek DDV, kot da ne bi uporabljal posebne ureditve po plačani realizaciji,
- davčni organ utemeljeno sumi, da je davčni zavezanec zlorabil posebno ureditev po plačani realizaciji.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem mu je prenehala pravica do uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

136. člen

(dokazila o izvršenih plačilih in poročanje o neplačanih računih na dan 31. decembra tekočega leta)

(1) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v roku iz 86. člena tega zakona hraniti račune, ki jih je plačal drugim davčnim zavezancem, in dokazila o opravljenih plačilih.

(2) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora davčnemu organu poročati o vseh izdanih in prejetih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja naslednjega leta.

137. člen

(pooblastilo ministru)

Minister, pristojen za finance, podrobneje določi izvajanje tega podpoglavja in določi način izvajanja te posebne ureditve za posebne transakcije.

8. Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov

137.a člen

(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebno ureditev iz tega podpoglavja lahko uporablja davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža ali stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, če izpolnjuje naslednje pogoje:

- a) v Sloveniji občasno opravlja storitve mednarodnega cestnega prevoza potnikov s prevoznimi sredstvi, ki niso registrirana v Sloveniji;
- b) ne uveljavlja odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona ali vračila DDV v skladu s 74. do 74.i členom tega zakona;
- c) ne opravlja nobenih drugih transakcij, ki bi bile predmet DDV v Sloveniji.

(2) Za namene tega podpoglavja občasni cestni prevoz potnikov pomeni občasni prevoz potnikov v cestnem prometu, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja prevoze v cestnem prometu.

(3) Za namene tega podpoglavja je mednarodni cestni prevoz potnikov prevoz potnikov v cestnem prometu, pri katerem je kraj odhoda oziroma prihoda prevoznega sredstva zunaj Slovenije.

(4) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena in se je odločil za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora to posebno ureditev uporabljati najmanj eno davčno obdobje iz prvega odstavka 137.e člena tega zakona oziroma celotno davčno obdobje iz drugega odstavka 137.e člena tega zakona. Uporaba posebne ureditve iz tega podpoglavja in obračunavanje DDV po splošnih pravilih v skladu s tem zakonom se znotraj istega koledarskega leta izključujeta.

137.b člen **(prijava davčnemu organu)**

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčnemu organu predložiti zahtevek za izdajo davčne številke, če mu še ni bila dodeljena, in identifikacijske številke za DDV pred začetkom opravljanja storitev občasnega cestnega prevoza potnikov na ozemlju Slovenije.

(2) Zahtevek iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec poslati v elektronski obliki.

(3) Na zahtevku za pridobitev identifikacijske številke za DDV mora davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, naslov, elektronski naslov, transakcijski račun, identifikacijsko številko za DDV v državi, kjer ima sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere opravlja svoje poslovne transakcije, ali če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež, in izjavo, da ne opravlja transakcij znotraj Unije ali drugih dobav blaga in storitev, ki so predmet obdavčitve v Sloveniji, za katere bi se moral identificirati za namene DDV v skladu z 79. členom tega zakona, ime, priimek, datum rojstva, naslov ter fotokopijo osebnega dokumenta odgovorne osebe, pooblaščenca za zastopanje.

(4) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčni organ obvestiti o spremembi podatkov iz zahtevka iz prejšnjega odstavka v osmih dneh od dneva, ko se je taka sprememba dogodila. Spremembe podatkov pošlje davčnemu organu v elektronski obliki.

(5) Davčni organ ob prejemu zahtevka davčnemu zavezancu pošlje v elektronski obliki potrdilo o prejemu zahtevka, v katerem so navedeni osnovni podatki iz zahtevka, na podlagi katerega lahko davčni zavezanec opravi prevoz.

(6) Davčnega zavezanca, ki je predložil zahtevek iz prvega odstavka tega člena, se o dodeljeni identifikacijski številki za DDV obvesti v elektronski obliki v osmih dneh od prejema popolnega zahtevka. Šteje se, da je obvestilo o dodeljeni identifikacijski številki za DDV vročeno osmi dan po odpremi potrdila na elektronski naslov davčnega zavezanca.

(7) Davčni organ vodi evidenco davčnih zavezancev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka za DDV, in registrskih oznak prevoznih sredstev ter število potnikov po posameznem prevoznem sredstvu.

(8) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora pri opravljanju občasnega prevoza v Sloveniji imeti v vozilu potrdilo ali kopijo potrdila, da je identificiran za namene DDV ali potrdilo davčnega organa, da je predložil zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Ko davčni zavezanec prejme potrdilo, da je identificiran za namene DDV, mora s tem potrdilom nadomestiti potrdilo o vloženem zahtevku.

137.c člen (izključitev iz posebne ureditve)

(1) Davčni organ davčnega zavezanca iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona izključi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja, če:

- a) obvesti davčni organ o prenehanju opravljanja storitev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona;
- b) ne izpolnjuje pogojev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona;
- c) ne predloži posebnega obračuna DDV iz 137.e člena tega zakona;
- d) ne sporoči spremembe podatkov v skladu s četrtem odstavkom 137.b člena tega zakona ali
- e) na posebnih obračunih DDV ne prikaže vseh zahtevanih podatkov.

(2) Davčni organ odločbo o izključitvi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu zavezancu pošlje na njegov elektronski naslov.

137.d člen (prijava prevozov)

Davčni zavezanec mora pred opravljanjem prevoza v Sloveniji o tem v elektronski obliki obvestiti davčni organ tako, da sporoči svojo identifikacijsko številko za DDV, registrsko številko prevoznega sredstva, datum opravljanja prevoza po območju Republike Slovenije in predvideno relacijo prevoza po območju Republike Slovenije.

137.e člen (davčno obdobje in posebni obračun DDV)

(1) Davčno obdobje za posebno ureditev iz tega podpoglavja je koledarsko leto.

(2) Ob prenehanju uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja se davčno obdobje konča na dan prenehanja uporabe te posebne ureditve.

(3) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(4) Posebni obračun DDV iz tretjega odstavka tega člena mora vsebovati:

1. identifikacijsko številko za DDV iz šestega odstavka 137.b člena tega zakona;
2. registrsko številko prevoznega sredstva in število prepeljanih oseb s tem prevoznim sredstvom ter datum opravljanja prevoza;
3. vrednost opravljene storitve na ozemlju Slovenije po posameznem prevoznem sredstvu brez DDV;
4. stopnjo DDV;
5. skupno vrednost opravljenih storitev na ozemlju Slovenije v davčnem obdobju;
6. skupni znesek DDV v davčnem obdobju.

137.f člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora plačati DDV v državni proračun najpozneje v roku, v katerem mora predložiti posebni obračun DDV iz 137.e člena tega zakona.

137.g člen (vodenje evidenc in hramba)

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora voditi evidenco o opravljenih storitvah po posebni ureditvi iz tega podpoglavja, v kateri mora zagotoviti vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ izvaja nadzor nad pravilnostjo posebnega obračuna DDV, zlasti podatke o vsaki posamezni vožnji, registrski številki prevoznega sredstva na tej vožnji, številu potnikov, vrednosti opravljene storitve in znesku davka.

(2) Evidenca iz prvega odstavka tega člena mora biti na razpolago v elektronski obliki in jo mora davčni zavezanec dati na razpolago davčnemu organu na njegovo zahtevo.

(3) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora hraniti račune, iz katerih so razvidni predmet obdavčitve, davčna osnova in DDV, ter druge dokumente, ki omogočajo pripravo posebnega obračuna DDV v skladu s 137.e členom tega zakona.

(4) Davčni zavezanec mora račune in druge dokumente ter evidence iz tega člena hraniti deset let po poteku leta, na katero se računi in drugi dokumenti ter evidence nanašajo.

XII. NADZOR NAD OBRAČUNAVANJEM IN PLAČEVANJEM DDV

138. člen (nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV)

Obračunavanje in plačevanje DDV nadzoruje davčni organ v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, in z zakonom, ki ureja finančno upravo.

139. člen (uporaba drugih predpisov)

(1) Glede vseh vprašanj postopka in pristojnosti davčnega organa, ki niso urejena s tem zakonom, se uporablja zakon, ki ureja davčni postopek, in zakon, ki ureja finančno upravo, glede vseh vprašanj v zvezi s carinskimi formalnostmi pa tudi carinski predpisi.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobij v tekočem obračunu in naknadni predložitvi obračuna DDV po poteku predpisanega roka za njegovo predložitev ne upoštevajo določbe zakona, ki ureja davčni postopek, s katerimi so urejeni popraviljanje pomanjkljivosti oziroma pomot v davčnem obračunu, popraviljanje davčnega obračuna, če je davčna obveznost izkazana previsoko, ter predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobij iz 137.e člena tega zakona upošteva prvi odstavek tega člena.

XIII. KAZENSKÉ DOLOČBE

140. člen (davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa z globo od 3.200 do 30.000 eurov, če:

1. ne poroča davčnemu organu o dobavah blaga na daljavo ali ne poroča o dobavah blaga v predpisanem roku ali ne poroča o dobavah blaga na predpisan način oziroma o dobavah blaga na daljavo poroča nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (enajsti odstavek 20. člena);
2. ne predloži davčnemu organu poročila in izjave s podatki iz četrtega odstavka 30.c člena tega zakona ali ne predloži poročila in izjave v predpisanem roku ali ne predloži poročila in izjave na predpisan način oziroma v predloženem poročilu oziroma izjavi izkaže nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (30.c člen);
3. DDV ne obračuna oziroma ne obračuna DDV, ko nastane obveznost obračuna DDV (33., 33.a, 34., 35., 39., prvi odstavek 61. in četrti odstavek 131. člena);
4. DDV obračuna po nepravilni stopnji (40., 41. člen);
5. uveljavlja oprostitev DDV v nasprotju z 42. do 44. členom ter 46. do 58. členom tega zakona;
6. uveljavlja vračilo DDV v potniškem prometu, čeprav niso izpolnjeni zakonski pogoji (75. člen);
7. na računu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju z 82. členom, drugim in tretjim ter petim do sedmim odstavkom 83. člena, 84.a, 110. ali 116. členom tega zakona;
8. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
9. ne prijavi davčnemu organu pridobitve prevoznega sredstva ali ne prijavi pridobitve prevoznega sredstva v predpisanem roku ali ne prijavi pridobitve prevoznega sredstva na predpisan način (93.a člen);
10. registrira prevozno sredstvo v nasprotju s 93.a členom tega zakona;
11. davčnemu organu ne predloži prijave, kdaj se njegova dejavnost iz 6.a oziroma 6.b podpoglavja XI. poglavja tega zakona, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha, ali ne predloži prijave na predpisan način ali v predloženi prijavi navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne sporoči sprememb posredovanih podatkov (prvi odstavek 125. člena in prvi odstavek 130.c člena);
12. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena);
13. ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali ne predloži zahtevka na predpisan način ali v predloženem zahtevku navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne obvesti davčnega organa o spremembah podatkov iz zahtevka (prvi, drugi, tretji in četrti odstavek 137.b člena);
14. ne obvesti davčnega organa o predvidenem opravljanju prevoza ali ga ne obvesti na predpisan način (137.d člen).

(2) Z globo od 800 do 10.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 600 do 4.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe kaznuje z globo od 800 do 4.000 eurov.

(4) Z globo od 400 do 4.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(5) Z globo od 200 do 1.200 eurov se za prekršek kaznuje posameznik – imetnik dovoljenja za pavšalno nadomestilo, če ne predloži davčnemu organu obračuna pavšalnega nadomestila ali obračuna ne predloži v predpisanem roku ali obračuna ne predloži na predpisan način ali v predloženem obračunu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (peti odstavek 95. člena).

(6) Z globo od 250 do 400 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki:

1. stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;
2. pri izvozu blaga v potniškem prometu uveljavlja oprostitev plačila DDV na podlagi nepopolnih, nepravilnih ali neresničnih podatkov ali uveljavlja oprostitev plačila DDV za blago, ki ga ne iznese iz Unije (prvi odstavek 75. člena).

141. člen (hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 4.000 do 75.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa z globo od 10.000 do 125.000 eurov, če:

1. določi davčno osnovo v nasprotju s 36., 36.a, 37., 38. ali 39. členom tega zakona;
2. ne predloži davčnemu organu obračuna DDV ali ne predloži obračuna DDV v predpisanem roku ali ne predloži obračuna DDV na predpisan način ali v predloženem obračunu DDV navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju s 63. do 70., 87., 88., 88.a., 127., 130.e ali 137.e členom tega zakona;
3. ne plača DDV ali ne plača DDV v predpisanem roku ali ne plača DDV na predpisan način (77., 128., 130.f, 137.f člen);
4. ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem opravljanja dejavnosti oziroma davčnemu organu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali zahtevka ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način (78. člen);
5. ne zagotovi, da je račun izdan ali izda račun v nasprotju z 81., prvim in četrtem odstavkom 83. člena, prvim do tretjim odstavkom 84. člena ali 116. členom tega zakona;
6. ne zagotovi v svojem knjigovodstvu predpisanih podatkov ali podatkov v knjigovodstvu ne zagotovi za predpisano obdobje ali podatki knjigovodstva niso dovolj podrobni za pravilno obračunavanje DDV oziroma za nadzor davčnega organa (prvi in tretji odstavek 85. člena in 115. člen);
7. ne vodi predpisane evidence ali je vodena evidenca nepopolna ali ne zagotovi hrambe dokumentacije v predpisanem roku (drugi odstavek 85., 122., 130, 130.h, 137.g člen);
8. ne zagotovi hrambe računov ali kopij računov ali dokazil o opravljenih plačilih v skladu z zakonom ali davčnemu organu v postopku nadzora ne omogoči dostopa do računov, njihovega prenosa ali uporabe (86. člen, četrti odstavek 84. člena, prvi odstavek 136. člena);
9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga in storitev znotraj Unije oziroma o prenosu blaga znotraj Unije v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic ali ne predloži rekapitulacijskega poročila v predpisanem roku ali ne predloži rekapitulacijskega poročila na predpisan način ali v predloženem poročilu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju s prvim in drugim odstavkom 90. člena, prvim odstavkom 91. člena ali 92. členom tega zakona;
10. ne predloži davčnemu organu poročila o dobavah blaga ali storitev po 76.a členu tega zakona ali ne predloži poročila v predpisanem roku ali ne predloži poročila na predpisan

način ali v predloženem poročilu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (92.a člen);

11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV oziroma odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;
12. ne izda naročniku prodaje obračuna ali v izdanem obračunu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (117. člen);
13. davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena tega zakona;
14. uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, ne da bi izpolnjeval predpisane pogoje, oziroma začne uporabljati posebno ureditev pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja posebno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (133. in 134. člen).

(2) Z globo od 3.000 do 50.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 10.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo od 1.200 do 10.000 eurov.

(4) Z globo v višini od 800 do 10.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(5) Z globo od 400 do 5.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje posameznik.

141.a člen

(izjema od prekrška pri predložitvi obračuna DDV)

Ne glede na 3., 4., 5., in 8. točko prvega odstavka 140. člena in 1., 2., in 12. točko prvega odstavka 141. člena tega zakona se za prekršek ne kaznujejo pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorne osebe teh oseb, če predložijo obračun DDV v skladu z 88.b ali 88.c členom tega zakona ali če predložijo obračun DDV v okviru davčnega inšpekcijskega nadzora v skladu s 140.a členom Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17, 13/18 – ZJF-H in 36/19).

141.b člen

(črtan)

142. člen

(globo v primerih, ko je narava prekrška posebno huda)

(1) V primerih, ko je narava prekrška iz 141. člena tega zakona posebno huda zaradi višine povzročene škode oziroma višine pridobljene protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti, se z globo od 2.500 do 15.000 eurov za prekršek kaznuje posameznik, z globo od 3.500 do 75.000 eurov se za prekršek kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno

opravlja dejavnost, z globo od 4.500 do 100.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 10.500 do 150.000 eurov.

(2) Z globo v višini od 1.000 do 20.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika oziroma odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo v višini od 1.200 do 20.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo od 1.400 do 20.000 eurov.

(4) Za potrebe tega člena se šteje, da je narava prekrška posebno huda zaradi višine pridobljene protipravne premoženjske koristi, če se s prekrškom iz 141. člena tega zakona povzroči ali bi se lahko povzročilo neplačilo DDV, ki v primeru storitve prekrška s strani posameznika presega 5.000 eurov, v primeru storitve prekrška s strani samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, presega 8.000 eurov, v primeru storitve prekrška s strani pravne osebe presega 10.000 eurov in v primeru storitve prekrška s strani pravne osebe, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, presega 25.000 eurov.

143. člen (pooblastilo za izrek globe v razponu)

Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku o prekršku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

144. člen (črtan)

XIV. POSEBNI DOLOČBI

145. člen (pooblastilo vladi)

(1) Vlada Republike Slovenije lahko spremeni pavšalno nadomestilo iz tretjega odstavka 95. člena tega zakona, če se pomembneje spremenijo pogoji gospodarjenja ali če se spremeni stopnja DDV.

(2) Z zakonom o izvrševanju proračuna se lahko stopnja DDV po tem zakonu poveča ali zmanjša za do 15%.

146. člen (natančnejši predpisi)

(1) Za razvrstitev izdelkov po tem zakonu se uporablja kombinirana nomenklatura carinske tarife, za razvrstitev dejavnosti pa standardna klasifikacija dejavnosti.

(2) Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona, vključno z natančnejšimi kriteriji in načini uveljavljanja oprostitev DDV ter način vlaganja vlog v elektronski obliki, izda minister, pristojen za finance.

[Priloga I: Seznam dobav blaga in storitev, za katere se uporablja nižja stopnja DDV](#)

[Priloga Ia: Okvirni seznam elektronsko opravljenih storitev iz 30.c člena zakona](#)

[Priloga II: Vrste blaga, ki je lahko skladiščeno v davčnih skladiščih](#)

[Priloga III: Umetniški predmeti, zbirke in starine](#)

[Priloga IIIa: Seznam dobav odpadkov, ostankov in rabljenega materiala ter storitev, v zvezi s katerimi so plačniki DDV prejemniki tega blaga ali storitev](#)

Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. [117/06](#)) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

»XV. PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

147. člen
(nižja stopnja DDV v prehodnem obdobju)

(1) Nižja stopnja DDV iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona se uporablja do konca prehodnega obdobja iz Pristopne pogodbe Republike Slovenije k Evropski uniji oziroma do konca prehodnega obdobja, ki je določen v pravnem aktu Sveta, s katerim se Sloveniji dovoljuje uporaba nižje stopnje DDV.

(2) Konec uporabe nižje stopnje DDV iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

148. člen
(oprostitve DDV v davčnih skladiščih)

(1) Določbe tega zakona, ki se nanašajo na davčna skladišča, se začnejo uporabljati po objavi potrditev ureditve po zaključenem postopku posvetovanj v skladu z 29. členom Šeste direktive Sveta 77/388/EGS.

(2) Potrditev iz prvega odstavka tega člena objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

149. člen
(prehodna ureditev za 94. člen)

(1) Davčni zavezanec, ki je na dan uveljavitve tega zakona identificiran za namene DDV, ker je presegel znesek iz prvega odstavka 45. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 21/06 – uradno prečiščeno besedilo), in izpolnjuje pogoje za oprostitev obračunavanja DDV v skladu s prvim odstavkom 94. člena tega zakona, predloži davčnemu organu zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV najpozneje do 31. decembra 2006.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena se lahko odloči za obračunavanje DDV v skladu s tem zakonom. O izbiri mora davčni organ obvestiti najpozneje do 31. decembra 2006.

(3) Če davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena ne predloži zahtevka za prenehanje identifikacije za namene DDV v predpisanem roku ali ne ravna v skladu z drugim odstavkom tega člena, davčni organ o prenehanju identifikacije za namene DDV odloči po uradni dolžnosti.

(4) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena od 1. januarja 2007 ne sme izkazovati DDV na svojih računih in od 1. januarja 2007 dalje ne sme več uveljavljati odbitka DDV.

150. člen (prenehanje veljavnosti predpisov)

- (1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati:
- Zakon o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 21/06 – uradno prečiščeno besedilo),
 - Pravilnik o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 17/04, 45/04, 84/04, 122/04, 60/05, 117/05, 1/06 in 10/06),
 - Pravilnik o uveljavljanju oprostitev plačila davka na dodano vrednost in trošarin v mednarodnem potniškem prometu (Uradni list RS, št. 43/04),
 - Pravilnik o pogojih in načinu oprostitve dajatev za diplomatska predstavništva, konzulate ter mednarodne organizacije v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo (Uradni list RS, št. 45/04) in
 - Pravilnik o izvajanju 29. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 53/04, 34/06).

(2) Predpis iz prve alineje prvega odstavka tega člena se uporablja do začetka uporabe tega zakona.

151. člen (izdaja podzakonskih aktov)

(1) Minister, pristojen za finance, izda podrobnejše predpise za izvajanje tega zakona v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona.

(2) Do začetka uporabe predpisov iz prvega odstavka tega člena se uporabljajo predpisi iz druge do pete alineje prvega odstavka 150. člena tega zakona.

152. člen (začetek veljavnosti in uporabe)

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2007.«.

Zakon o spremembi Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1A (Uradni list RS, št. [33/09](#)) vsebuje naslednjo končno določbo:

»2. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračune DDV, ki se nanašajo na davčna obdobja po 31. decembru 2009.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1B (Uradni list RS, št. [85/09](#)) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

»PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

47. člen
(začetek uporabe 73.a člena zakona)

73.a člen zakona se uporablja za obračune DDV, ki se nanašajo na davčna obdobja po 31. decembru 2009.

48. člen
(začetek uporabe novih pravil o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v državi članici EU)

(1) Podpoglavji 2.2. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici in 2.3. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v Sloveniji v drugi državi članici iz IX. poglavja se uporabljata za zahteve za vračilo DDV, ki so predloženi po 31. decembru 2009.

(2) Za zahteve za vračilo DDV, predložene pred 1. januarjem 2010, se uporabljajo predpisi o DDV, veljavni na dan 31. decembra 2009.

49. člen
(začetek uporabe točke (11a) Priloge I)

Točka (11a) Priloge I tega zakona se začne uporabljati 1. januarja 2011.

50. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2010.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. [85/10](#)) vsebuje naslednji končni določbi:

»KONČNI DOLOČBI

37. člen

(podaljšanje roka za oddajo zahtevkov za vračilo iz drugega odstavka 74.d člena zakona in prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

(1) Ne glede na drugi odstavek 74.d člena zakona lahko vložnik za leto 2009 zahtevek za vračilo predloži do 31. marca 2011.

(2) Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 30. junija 2015.

38. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2011.«.

Zakon o dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1D (Uradni list RS, št. [18/11](#)) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

»PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

3. člen

(prehodna določba)

Ta zakon se ne uporablja za račune, izdane pred uveljavitvijo tega zakona.

4. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1E (Uradni list RS, št. [78/11](#)) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

»PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

34. člen

(začetek uporabe posameznih določb)

(1) Določbe četrtega in petega odstavka 39. člena se uporabljajo za priznane terjatve v postopkih prisilne poravnave in stečajnih postopkih, za katere je bil sklep o začetku postopka izdan po 1. januarju 2011.

(2) Določbe 88.b člena zakona se uporabljajo za popraviljanje napak iz preteklih obdobj v obračunih, ki se nanašajo na davčna obdobja po 30. septembru 2011.

(3) Določbe 88.c, 139., 141. in 141.a člena zakona se uporabljajo za obračune DDV, ki se nanašajo na davčna obdobja po 30. septembru 2011.

(4) Določbe tretjega odstavka 58. člena, drugega odstavka 64. člena, prvega odstavka 80. člena, pete alineje prvega odstavka in druge alineje tretjega odstavka 133. člena in tretjega odstavka 134. člena zakona se začnejo uporabljati 1. januarja 2012.

(5) Določbe drugega odstavka 45. člena, desetega odstavka 74.i člena in petega odstavka 95. člena zakona se začnejo uporabljati 1. julija 2012.

(6) Določbe drugega odstavka 43. člena, petega in sedmega odstavka 65. člena, sedmega odstavka 77. člena, drugega odstavka 105. člena, četrtega odstavka 120. člena in drugega odstavka 136. člena zakona se začnejo uporabljati 1. januarja 2013.

(7) Do začetka uporabe določb iz četrtega do šestega odstavka tega člena se uporabljajo določbe Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo in 18/11).

35. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Zakon o spremembah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1F (Uradni list RS, št. [38/12](#)) vsebuje naslednji prehodni in končno določbo:

»PREHODNI IN KONČNA DOLOČBA

3. člen

(1) Davčni zavezanec, ki v skladu s 66.a členom Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11 in 78/11) še ni uveljavljal odbitka DDV, lahko DDV odbije v skladu s 67. členom zakona.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka odbitka DDV ne more uveljaviti prej kakor v obračunu DDV za davčno obdobje, v katerem je ta zakon začel veljati.

(3) Davčni zavezanec mora davčnemu organu zagotoviti informacijo o uveljavljanju odbitka DDV po tem členu v elektronski obliki, ob predložitvi obračuna za zadevno davčno obdobje.

4. člen

Postopki o prekršku, ki so bili uvedeni na podlagi 18. točke prvega odstavka 141. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11 in 78/11) do uveljavitve tega zakona, odločba o prekršku pa do uveljavitve tega zakona še ni bila izdana ali še ni pravnomočna, se ustavijo.

5. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1G (Uradni list RS, št. [83/12](#)) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

»PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

27. člen

(prehodna ureditev za 94. člen)

(1) Določba spremenjenega prvega odstavka 94. člena zakona se začne uporabljati prvi dan drugega koledarskega meseca, ki sledi mesecu objave obvestila o objavi Izvedbenega sklepa Sveta o dovoljenju Republiki Sloveniji za uporabo ukrepa, ki odstopa od 287. člena Direktive Sveta 2006/112/ES v Uradnem listu Evropske unije.

(2) Obvestilo iz prvega odstavka tega člena objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

(3) Davčni zavezanec, ki je na dan objave obvestila iz prvega odstavka tega člena identificiran za namene DDV, ker je presegel znesek iz prvega odstavka 94. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11 in 38/12) in izpolnjuje pogoje za oprostitev obračunavanja DDV v skladu s spremenjenim prvim odstavkom 94. člena zakona, lahko davčnemu organu pred potekom 60 mesečnega roka iz tretjega odstavka 94. člena tega zakona, predloži zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV.

28. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2013.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1H (Uradni list RS, št. [86/14](#)) spreminja 37. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. [85/10](#)) tako, da se glasi:

»37. člen

(podaljšanje roka za oddajo zahtevkov za vračilo iz drugega odstavka 74.d člena zakona in prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

(1) Ne glede na drugi odstavek 74.d člena zakona lahko vložnik za leto 2009 zahtevek za vračilo predloži do 31. marca 2011.

(2) Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 31. decembra 2018.«;

ter vsebuje naslednjo prehodno in končni določbi:

»PREHODNA IN KONČNI DOLOČBI

37. člen

(začetek uporabe 137.a do 137.g člena)

Ne glede na 38. člen tega zakona se določbe 137.a do 137.g člena prvič uporabijo za obdobje od 1. aprila 2015 dalje. Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena zakona predloži zahtevek iz prvega odstavka 137.b člena zakona od 1. marca 2015 dalje.

38. člen

(1) Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2015, razen spremenjenega četrtega odstavka 4. člena, spremenjenega drugega odstavka 72. člena, spremenjenega 125. člena, prvega odstavka 130.b člena in 130.c člena zakona, ki se uporabljajo od dneva uveljavitve tega zakona.

(2) Določbe 30.c, 30.d, 30.e, drugega odstavka 50. člena, a) točke prvega odstavka 57. člena, prvega in drugega odstavka 59. člena, drugega odstavka 76. člena, 123., 124., 126., 127., 128., 129., 130., 140. in 141. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/112 in 83/12) se uporabljajo do 1. januarja 2015.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Uradni list RS, št. [90/15](#)) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

»PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

3. člen

(1) Spremenjeni šesti in sedmi odstavek 77. člena zakona se uporabljata za uvoženo blago, za katerega je obveznost obračuna DDV nastala po 30. juniju 2016.

(2) Do začetka uporabe spremenjenega šestega in sedmega odstavka 77. člena zakona se uporabljata šesti in sedmi odstavek 77. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12 in 86/14).

4. člen

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2016.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1J (Uradni list RS, št. [77/18](#)) spreminja 37. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. [85/10](#) in [86/14](#)) tako, da se glasi:

»37. člen

(podaljšanje roka za oddajo zahtevkov za vračilo iz drugega odstavka 74.d člena zakona in prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

(1) Ne glede na drugi odstavek 74.d člena zakona lahko vložnik za leto 2009 zahtevek za vračilo predloži do 31. marca 2011.

(2) Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 30. junija 2022.«;

ter vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

»PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

18. člen

(začetek uporabe posameznih določb, ki se uporabljajo za kupone)

Določbe 18.a, 18.b ter 18.c člena in devetega odstavka 36. člena zakona se uporabljajo le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

19. člen

(prehodna ureditev za 30.c člen zakona)

Ne glede na šesti odstavek spremenjenega 30.c člena zakona se za davčnega zavezanca, ki na dan 1. januarja 2019 uporablja posebno ureditev iz 6.b podpoglavja Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14 in 90/15) in izpolnjuje pogoje za določitev kraja opravljanja storitev iz tretjega odstavka spremenjenega 30.c člena zakona, vendar davčnega organa najpozneje do 31. januarja 2019 ne obvesti, da namerava prenehati uporabljati to posebno ureditev, niti mu ne pošlje poročila in izjave, kot je to določeno s četrnim odstavkom

spremenjenega 30.c člena zakona, šteje, da se je odločil za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom spremenjenega 30.c člena zakona.

20. člen
(začetek veljavnosti in podaljšanje uporabe)

(1) Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2019, razen spremenjenega prvega odstavka 1. člena, spremenjenega drugega odstavka 45. člena, spremenjenega tretjega odstavka 50. člena, spremenjenega 57. člena, spremenjenega drugega odstavka 105. člena, spremenjenega četrtega in petega odstavka 120. člena in spremenjenega prvega odstavka 139. člena zakona ter spremenjenega 37. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list Republike Slovenije, št. 85/10 in 86/14), ki se uporabljajo od dneva uveljavitve tega zakona.

(2) Določbe 30.c člena, petega, sedmega in osmega odstavka 65. člena, prvega in drugega odstavka 88.b člena, 88.c člena, prve alineje 123. člena in drugega odstavka 125. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14 in 90/15) se uporabljajo do 31. decembra 2018.«.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1K (Uradni list RS, št. [59/19](#)) vsebuje naslednjo končno določbo:

»KONČNA DOLOČBA

20. člen
(začetek veljavnosti in uporabe)

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2020, razen spremenjenega tretjega odstavka 68. člena, spremenjenega prvega odstavka 74. člena in spremenjenega drugega odstavka 74.i člena zakona, ki se uporabljajo od dneva uveljavitve tega zakona.

(2) Določbe prvega in drugega odstavka 1. člena, 1. točke 46. člena, četrte alineje 126. člena, 140., 141., 141.a, 142., 143. in 144. člena ter točke (6) Priloge I Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14, 90/15 in 77/18) se uporabljajo do 31. decembra 2019.«.